

ΦΕΡΙΤΑ ΥΛΙΚΑ

για την αυτοοργάνωση στη ζωή, την έκφραση, τη δημιουργία
για την ελευθερία στην ισοπέδωση κάθε περιορισμού της
για την αλληλεγγύη σε κάθε απόπειρα υπονόμευσης της κανονικότητας

άνοιξη 2022
τυπώθηκε σε 300 αντίτυπα
και διανέμεται χέρι με χέρι
χωρίς κανένα αντίτιμο
γιατί η εξεγερσιακή ευαισθησία
θα είναι πάντα ανεκτίμητη,
για πάντα.

Αυτή η άνοιξη ήταν σύντομη. Ο χρόνος πύκνωσε και τράχυνε. Ξεκίνησε με την έναρξη ενός πολέμου και ακολούθησε την ταχύτητα με την οποία ο πόλεμος έγινε συνήθεια. Ως είδηση, από την πρωτιά των βομβαρδισμών και των εκτοπισμών (από το Εκεί και εκείνους) πέρασε στο 5ο πλάνο των δελτίων με σημείο αναφοράς την ενεργειακή και επισιτιστική κρίση (στο Εδώ και εμάς). Οι πρώτες ειδήσεις στην άκρη της άνοιξης αφορούσαν μόνον δολοφονίες ημεδαπών από ημεδαπούς, συνεχόμενες δολοφονίες, ακραίες και σχεδόν ακατανόητες. Τα εργαλεία των ερμηνειών είναι ανεπαρκή. Αυτή η άνοιξη πέρασε γρήγορα, με τους φόβους και τις ανασφάλειες να παίρνουν την σκυτάλη από την εκπνέουσα πανδημία και να την δίνουν σε έναν επερχόμενο τρίτο παγκόσμιο πόλεμο μέσα σε ένα κλίμα ενός επιθετικά λανθάνοντος κοινωνικού κανιβαλισμού. Τα συνήθη μηνύματα αισιοδοξίας που μεταγγίζει η φύση στα κουρασμένα και βαριά από το χειμώνα σώματα, μετά βίας έφτασαν στους παραλήπτες. Προηγήθηκε μια ελαύνουσα βιαιότητα, φυσική και ψυχολογική.

Η κοινωνία εξακολουθεί να μοιάζει καυνωμένη κάτω από το πέπλο του γενικευμένου φόβου. Απέναντι σε μια επίθεση από μεριάς κράτους και αφεντικών άνευ προηγούμενου, κυνική, εξόφθαλμη, χωρίς προσχήματα, εξοντωτική και χυδαία, οι πολιτικοί και κοινωνικοί αγώνες είναι αναντίστοιχα απαντητικοί, παντελώς αμυντικοί, αφελώς διχασμένοι και επικίνδυνα κερματισμένοι. Τα δέκα χρόνια συστημικής κρίσης και τα δύο της πανδημίας μοιάζουν να έχουν δημιουργήσει μια εξωϊστορική συνθήκη, καθώς επιχειρείται ένα διαρκές ξεθεμελίωμα τόσο των παραδοσιακών ερμηνειών και των εργαλείων τους, όσο και της συλλογικής συνοχής και μνήμης στην κοινωνική συνείδηση. *«Θέλουν να σκοτώσουν το παρελθόν γιατί το παρόν είναι νεκρό»*. Οι κυρίαρχοι επιζητούν μια συνθήκη διαρκούς εξαίρεσης από το ιστορικό συνεχές, τέτοια που αντίστοιχα προσφέρεται μόνο σε συστημικές καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης. Σε αυτή τη συνθήκη οι υποτελείς τάξεις μπορούν να είναι παρούσες μόνο ως υποταγμένες, απαθείς και σιωπηλές έξω από κάθε δυναμική κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων.

Ας μην τους αφήσουμε. Κι αυτό δεν είναι ευχή, ούτε παρότρυνση. Είναι μια διακριτική προστακτική να αποκατασταθεί η ροή του ιστορικού εξεγερσιακού χρόνου από εκείνα τα ιστορικά γεγονότα που καταγόμαστε ως εκείνα που θα δημιουργήσουμε, μέχρι την κατάκτηση της συνείδησης της προσωπικής και κοινωνικής ελευθερίας.

ΥΓ. Τα φερτά υλικά είναι εξ ορισμού από έναν άλλο κόσμο. Είναι συντρίμματα από έναν γειτονικό κόσμο που έχει καταστραφεί. Ίσως υπάρχουν για να υπενθυμίζουν σε κάθε τους παρουσία ότι ο κόσμος είναι ένας.

Και ότι μόνον οι κοιμισμένοι ζουν στον δικό τους κόσμο.

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Στο χρήστη Nis@ti08 άρσε
Ενστολο_προλεταριο @uniformedprole · 22 ώ
Καποιες φορές τα σκουπίδια κρύβουν εκπλήξεις...

Κάποιες φορές οι εκπλήξεις κρύβουν σκουπίδια. Εννοώντας αυτές τις εκπλήξεις που ζητάει ο κόσμος, αυτός ο κόσμος της κοινής γνώμης που σημαίνει ιδιωτική οκνηρία, θεωρώντας ότι έχει τον κύριο λόγο σε ό,τι τον κυβερνάει, σε ό,τι τον μορφώνει, σε ό,τι τον διασκεδάζει, σε ό,τι τον κάνει κοινή γνώμη. Θεωρώντας ότι αν πετάξει στα σκουπίδια τον ποιητή τότε θα πάψει να είναι “θύμα, ψώνιο και σύμβολο αιώνιο”.

Και να που οι καλές τέχνες έχουν γίνει πρωτοπορία στην ικανότητα να πουλάς τηνπραμάτεια σου. Πάνε οι εποχές που οι καλλιτέχνες ζούσαν “στην ψάθα”... και φαίνεται ότι κάτι κακό συμβαίνει με τους καλλιτέχνες που ακόμη και σήμερα δεν έχουν αντιληφθεί αυτή τους την ικανότητα. Εδώ έρχεται ο Austin να βοηθήσει. Κι αν δεν τα καταφέρει με αυτό το βιβλίο, ένα άλλο του βιβλίο τιλοφορείται: “Κλέψε σαν καλλιτέχνης”...

«Πήγα, όπως συνήθιζα επί 15 ημέρες, να πάρω το σουσσίτιό μου. Εκείνη την ημέρα μου είπαν οι γυναίκες που φροντίζουν για το σουσσίτιο ότι θέλει να με δει ο παπάς της ενορίας. Με ρωτάει “έχεις καταθέσει τα χαρτιά σου;”, του λέω “φυσικά”, με ρώτησε μετά “τι φορολογική δήλωση έχεις;” και του είπα “αυτή που χρειάζεται για να έχω το σουσσίτιο”.

Μετά με ρωτάει “είσαι άντρας ή γυναίκα;” και του είπα “τι σημασία έχει;”. Μετά με ξαναρώτησε και του είπα ότι είμαι τρανς. Και μου είπε “άκουσε να δεις, αυτή είναι η τελευταία φορά που το παίρνεις, γιατί είσαι άντρας με βυζιά. Άμα θέλεις βγάλε τα βυζιά σου, γίνε άντρας και θα έρχεσαι να παίρνεις το σουσσίτιο. Εσύ δεν είσαι άνθρωπος, είσαι πλάσμα του διαβόλου”.

Και εγώ του είπα μετά “και τι να κάνω; Για να έρχομαι εδώ, σημαίνει ότι έχω ανάγκη”. Μου είπε ότι “αν θες να αυξήσεις τα εισοδήματά σου, να πας να γίνεις πόρνη”. Εγώ ζήτησα πάλι το σουσσίτιό μου και μου το αρνήθηκαν.

Πήγα στην αίθουσα και ήταν άλλοι 3 παπάδες και τους ρώτησα γιατί δεν μου δίνουν το σουσσίτιό μου. Αφού μου είπε ξανά την ατάκα για τα βυζιά, του είπα ότι “εγώ θα τα βγάλω, αφού πρώτα βγάλεις εσύ τα ράσα σου”.

Καλλιθέα, 2022

*Και μερικά δικά μας σχόλια σε μαύρο φόντο

Misouridis Giannis
51 λεπτά · 🌐

Είναι καιρός να μας ξαναδιδάξετε ό,τι λίγο μας μάθατε για την Ιστορία. Καιρός να μας ξαναδιδάξετε ό,τι μας μάθατε για τη Λογοτεχνία και τη Μουσική. Για το τί είναι καλό και τί είναι κακό Έργο. Ποιό το Αριστούργημα και ποιός ο κακός Δημιουργός. Ποιός ο καλός και ποιός ο κακός Πολιτισμός. Ποιά η καλή και ποιιά η κακιά Ειρήνη. Ποιός καλός και ποιός κακός Πόλεμος. Ποιοί Εθνικιστές είναι καλοί και ποιοί είναι κακοί. Σε ποιούς Επαναστάτες αξίζει η Φυλακή και σε ποιούς η Λήθη...

Ο χρήστης η αντονια κι αυτός και 8 ακόμη ακολουθούν
entimos @entimos3 · 13 ώ
Η πλήρης αποβλάκωση του ανθρώπινου γένους.

Η ακραία υποτίμηση της νοημοσύνης του "καταναλωτή" έχει να κάνει με απλές ασκήσεις υποβολής. Δεν πρόκειται απλώς για μια γενίκευση που παίρνει ως μέτρο την ανθρώπινη βλακεία για να την κάνει υπολογίσιμη. Σίγουρα κάποιοι και κάποιες θα γελάσουν, αλλά στο υποσυνείδητο φόντο θα πρέπει να αποδεχθούν το γεγονός ότι υπάρχουν τόσο ηλίθιοι άνθρωποι ανάμεσά τους. Αυτό έχει μια μάξιμουμ σημασία: μηνιμάρει τις απαιτήσεις τους από το κοινωνικό Είναι. Επίσης, επιδιώκει να αναγάγει την παραγωγό εταιρία σε έναν απυρόβλητο διαχειριστή της συλλογικής ευφυΐας. Τίποτε δεν είναι τυχαίο πάνω στις συσκευασίες των πραγμάτων.

Yiannis · 1 ώ

@zaralikos_chr Ζάρα είσαι μεγάλη απειλή ναούμε

Είναι ευκολονόητο το γεγονός ότι οι δημοκρατικοί θεσμοί απειλούνται με τους προπληκασμούς ενάντια στον κάθε Ζαραλίκo. Η πολυφωνία είναι καταστατική αρχή για την αστική δημοκρατία. Και η ακροδεξιά κεντρική πολιτική διαχείριση των ημερών μας έχει αποδεχτεί ως -εκ των ων ουκ άνευ- τοποτηρητές της σύγχρονης "πολυφωνίας" τις (κυριολεκτικά) μαφίες του ελληνικού καπιταλισμού. Όμως, όπως πάντα συμβαίνει, το ίδιο το Θέαμα ως διαμεσολάβηση αναλαμβάνει να κωνέψει αυτές τις πολιτικές αντιπαλότητες μέσα στις ίδιες του τις δομές. Ό,τι και να συμβεί, κερδισμένη βγαίνει πάντα η ίδια η διαμεσολάβηση, κι αυτό γιατί κανένας Ζαραλίκος δεν έχει αμφισβητήσει ποτέ την ίδια την αναγκαιότητα ύπαρξης της διαμεσολάβησης, την ίδια την ύπαρξη του Θεάματος ως δομή και διαδικασία. Είναι υπάλληλός της.

Ντόρα Μπακογιάννη @Dora_B... · 6 λ ·
4 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους πριν από 12 χρόνια. Ακόμη δεν έχουν δικαιωθεί. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ. #Marfin2010

8 4 30

Thanassis Mixailidis
@thanmix

Απάντηση στον χρήστη @Dora_Bakoyannis
Κι ένας κάποιος Ιάσωνας σκοτώθηκε από το αμάξι σου έξω από τη βουλή από κάποιον "άγνωστο" οδηγό και ΔΕΝ δικαιώθηκε ακόμη...

16:05 · 05 Μαΐ 22 · Twitter for Android

sister o
@sistero11

1/ Χθες έφυγε απ' τη ζωή η C.,
μετανάστρια αιτούσα άσυλο απ' το
Κονγκό. Είχε διαγνωστεί με καρκίνο
εδώ και δύο χρόνια. Τους
τελευταίους μήνες η υπηρεσία
ασύλου του Αλίμου της είχε
απενεργοποιήσει τον ΠΑΑΥΠΑ (το
ΑΜΚΑ των αιτ. ασυλο), λόγω
απορριπτικής απόφασης.
#Refugeesgr

Translate Tweet

16:35 · 06 May 22 · Twitter for Android

25 Retweets 3 Quote Tweets 13 Likes

sister o @sistero11 · 1d

2/ Χωρίς ΠΑΑΥΠΑ όχι απλά δεν μπορούσε να
κάνει θεραπείες, δεν μπορούσαν καν να της
συνταγογραφησουν παυσίπονα για να
απαλύνει τον πόνο απ' τη μετάσταση στα
οστά, κι οι γιατροί της δίνουν ντεπον. Κι
εννοείται δεν μπορούσε να νοσηλευτεί.
#Refugeesgr

Στο χρήστη to theio tragi άρεσε

Enzo @Enzo96475190 · 10 Μαΐ

#ΑΠΘ

Κωνσταντίνος Μπογδάνος

16 avril, 13:32 ·

Απο την τηλεόραση αποφάσισα να αποσυρθώ με δική μου επιλογή
καθώς ο δρόμος του διανοούμενου είναι ένας μοναχικός δρόμος...

Αδωνις Γεωργιάδης

@AdonisGeorgiadi

Follow

Είσαι ψεύτικος @adonisgeorgiadi

Αδωνις Γεωργιάδης

@AdonisGeorgiadi

Follow

Εγώ είμαι ο αληθινός, εσύ ποιος είσαι ;
@adonisgeorgiadis

Αδωνις Γεωργιάδης

@AdonisGeorgiadi

Follow

Όχι, εγώ είμαι ο αληθινός, εσύ είσαι ο
ψεύτικος @adonisgeorgiadi. Και θα σε
μπλοκάρω

Αδωνις Γεωργιάδης

@AdonisGeorgiadi

Follow

Είστε και οι δυο ηλίθιοι. Μπλοκ και στους δυό
σας @adonisgeorgiadi @adonisgeorgiadis

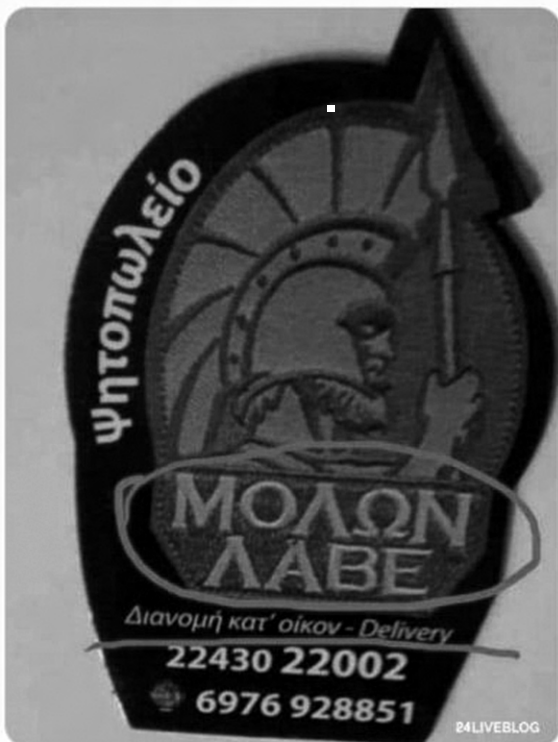
το αληθινό, μια στιγμή του ψεύτικου...

...το ψεύτικο, μια στιγμή του αληθινού

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Ο χρήστης ΑναρχοΣουν ΓιαΛιγο και 7 ακόμη ακολουθούν
ΜπιΕΛΑρ @blr1a1 · 2 ώ
Πού οδεύομεν, Έλληνες;

Η γενικευμένη πληθιότητα της προγονοπληξίας, ναι αυτή που στη φράση “μολών λαβέ” δεν θα μπορέσει ποτέ να ξεχωρίσει ποιο είναι το ρήμα και ποια η μετοχή, παράγει πολιτισμό. Και τα επιτήδια σκουπίδια, όπως οι κασιδιाराίοι, έρχονται να καθίσουν πάνω στην κορφή αυτού του παγόβουνου που γυροφέρνει τους Τιτανικούς της πολιτικής επανάπαυσης. Θέλει λίγη προσοχή για να μην πνιγούμε κι εμείς στα χάχανα της “προοδευτικής” αφέλειας.

Ο χρήστης ΑναρχοΣουν ΓιαΛιγο και 11 ακόμη ακολουθούν
zaphod b @aeisixtir · 16 ώ
Λύγισα

Μια αριστοφανική κατάδειξη της μετα-μεταμοντέρνας προσέγγισης της συγκρότησης των πολιτικών ταυτοτήτων. Η εκδίκηση του μοντερνισμού είναι αυτή που αποκαθιστά πάντα την αλήθεια των πραγματικών κινήτρων.

7 Μιλιάδ' οτις 243 μ.μ. · YouTube ·

Όταν ο Φοίβος έπαιξε αυτό το τραγούδι σε ένα λαϊβ του το καλοκαίρι, εγώ και οι φίλες μου (6 στο σύνολο) όλες αντανάκλαστικά θελήσαμε να φύγουμε. Γιατί μάλλον είναι λάθος ανάμεσα σε ένα ανεβαστικό indie κομμάτι και μια samba, να μιλάς για τη δολοφονημένη αδερφή μας, για δολοφόνους-δράκους και να τραγουδάς εικόνες από τη δολοφονία της, να υποδεικνύεις ποια θα έπρεπε να μιλήσει πρώτη.

Σήμερα βλέποντας την θετική ανταπόκριση του κόσμου στο νέο σιντί σκέφτομαι ότι ίσως και να μας πάει πιο μακριά αυτό το τραγούδι, ίσως και απλά να επιβεβαιώσει το ήδη υπάρχον συλλογικό ηθικό αίσθημα που λέει ότι οι δολοφονίες γενικά είναι κακές.

Ίσως πάλι να είναι πιο εύκολο να εκφράζεις το άδικο του κόσμου σε στίχο ποιητικό και αφαιρετικό, και πιο δύσκολο να παίρνεις θέση εναντίον του. Ίσως αυτό να διαχωρίζει και ένα τραγούδι που σχολιάζει, από ένα τραγούδι που γίνεται όπλο και ασπίδα υπέρ των καταπιεσμένων.

(θα χαρώ πολύ να μου στείλετε γνώμες για το τραγούδι)

Georgia Paizi, Πέτρος Γιαννίδης και 47 ακόμη

16 σχόλια 1 κοινοποίηση

Μου αρέσει!

Σχόλιο

Κοινοποίηση

Δείτε τα 7 προηγούμενα σχόλια

Georgia Paizi

Γενικά παρατηρώ ότι ενοχλούμαι όταν cis άνδρες γράφουν/μιλάνε για θέματα που θα έπρεπε να αφήνουν χώρο και ησυχία για να μιλήσουν άλλες.

Τις περισσότερες φορές μάλιστα λένε αφόρητες κοινοτοπίες, εκθέτοντας συνήθως πόσο δρόμο έχουν οι ίδιοι να διανύσουν, ή (πολύ πολύ χειρότερα) ότι προσπαθούν να βγάλουν την ουρά τους απέξω.

Ο Δεληβοριάς μου είναι ιδιαίτερα συμπαθής γιατί γράφει κυρίως για το πόσο μαλάκας είναι. Το άκουσα κ εγώ σήμερα δυο φορές. Δε με ενοχλεί. Για την ακρίβεια, όταν μιλάει ένας cis άνδρας για μια γυναικοκτονία, μ' αυτή την αμηχανία θα ήθελα να μιλάει.

Τώρα αν τ άκουγα ξαφνικά σε συναυλία μπορεί να με είχε ενοχλήσει πάρα πολύ... δεν ξέρω...

Μου αρέσει! Απάντηση 2 ημ.

Στο εντιπόριαλ γράφουμε για κυδαία επίθεση κράτους και αφεντικών μέσα σε αυτή την συγκυρία. Αυτή η κυδαϊότητα κρύβεται πίσω από τεχνικές αναγκαιότητες για να ξεπλυθεί. Και σε αυτό το ξέπλυμα, οι “ειδικοί” της “επιστημονικής κοινότητας” είναι πάντα απαραίτητοι, είτε είναι συρόμενοι, είτε σερνόμενοι...

iefimerida

ΕΛΛΑΔΑ

Δούκας (ΕΜΠ): Το ενεργειακό δίλημμα για το ρωσικό φυσικό αέριο -Προτιμούμε την ειρήνη ή το αναμμένο κλιματιστικό;

αναγκαιότητα μιας συμβολικής αποκάθαρσης- αποδιοπομπαίοι τράγοι.

Οι μαρτυρίες των θυμάτων σεξουαλικής και επαγγελματικής κακοποίησης που άρχισαν να πληθαίνουν τέθηκαν σε έναν μηχανισμό παραγωγής κοινωνικού θορύβου, όπου χωνεύτηκαν διαφορετικά ποιοτικά και ποσοτικά μεγέθη κακοποιήσεων. Με αυτόν τον τρόπο, αμβλύνεται η απόσταση μεταξύ θύτη και θύματος και οι υποθέσεις εκβάλλουν στα δικαστήρια μετά από μια κατευθυνόμενη «κοινωνική κόπωση», αποδυναμωμένες πα από τα αυθεντικά τους περιεχόμενα. Με αυτή την τακτική, ο δρόμος προς τη «δικαιοσύνη» θα ελέγχεται και θα ακολουθείται διαρκώς από τους προβολείς του

Περί κακοποιήσεων και άλλων δαιμονίων

Θεάματος, αντλώντας τις απαραίτητες γι' αυτό το έργο «μεταγραφές» από τον κόσμο των διάσημων δικολάβων, όπως ο Κούγκις. Οι κώδικες του Θεάματος είναι αυτοί που θα συντάξουν αρχικά και θα μεταφράσουν κοινωνικά τις δικογραφίες.

Οι θεσμοί υπάρχουν για να αλληλοσυμπληρώνονται. Είναι λογικό η ανάγκη των κακοποιημένων θυμάτων να μην περιορίζεται στην τιμωρία των κακοποιητών, αλλά να εκτείνεται στο μπλοκάρισμα των θεσμικών προνομίων που επιτρέπουν την αυθαιρεσία των φυσικών τους φορέων επί ψυχών και σωμάτων. Οι θεσμοί υπάρχουν για να εντάσσουν στο Σύστημα κάθε κοινωνική ανάγκη. Κι εδώ έρχεται να επιβεβαιωθεί μια άλλη μορφή κοινωνικής διαμεσολάβησης: ο κατεστημένος συνδικαλισμός. Χιλιάδες «καλλιτέχνες» [κι εδώ τα εισαγωγικά έχουν να κάνουν με την αμφισβήτηση των αστικών κριτηρίων της έννοιας του καλαίσθητου] σπεύδουν να γραφτούν στα σωματεία τους.

Χωρίς να υπάρχει διάκριση των «επαγγελματιών» μέσα στο επιτηδευμένα θολό τοπίο των «τεχνών», είναι αναπόφευκτο να δημιουργείται μια εξαιρετικά προβληματική διαταξικότητα μέσα στον χώρο των αντίστοιχων σωματείων. Θιασάρχες μαζί με νεόκοπους ηθοποιούς, «φτασμένοι» τεχνικοί με τους βοηθούς τους, ιδιοκτήτες σχολών με τους υπαλλήλους τους... ένας αχταρμάς που καλείται να διαχειριστεί, στο προκείμενο, συμπεριφορές χωρίς κι αυτή τη φορά να θίξει τις αιτίες που τις παράγουν. Το πρόβλημα έχει ήδη ηθικοποιηθεί, χρεώνεται σε προσωπικές εκτροπές που βαίνουν προς τον εξοστρακισμό τους και όλα αυτά θα διαμορφώσουν μια συνθήκη όπου οι επόμενες κακοποιήσεις απλώς θα πρέπει να είναι πιο «προσεκτικές» και «εσωστρεφείς» κι όχι τόσο αλαζονικές, αυτονόητες και επιπόλαιες όπως ήταν έως τώρα.

Όχι, δεν είμαστε «μυδενιστές». Θεωρούμε ότι όλη αυτή η κατάσταση καλώς και έχει εκφράσει όλες της τις δυναμικές. Γι' αυτό και έχει φτάσει τους συστημικούς μηχανισμούς σε μια τέτοια οριακή κατάσταση που πρέπει να διασταλούν για να χωρέσουν και να εκτονώσουν τους κραδασμούς. Αυτοί οι κραδασμοί, ωστόσο, δεν πρέπει να χωνευτούν από το Σύστημα, αλλά να δημιουργήσουν τέτοια ρωγμή σε αυτό έτσι ώστε να πληγούν ανεπανόρθωτα οι μηχανισμοί που παράγουν τις έμφυλες διακρίσεις, τις σεξουαλικές και επαγγελματικές κακοποιήσεις.

Για παράδειγμα, η πρωτοβουλία «support art workers» μπόρεσε να συσπειρώσει από τα κάτω χιλιάδες ανθρώπους και με αφορμή την πανδημία να ανακατέψει την τράπουλα των στημένων παιχνιδιών της «καλλιτεχνικής νομενκλατούρας» και των κρατικών διασυνδέσεών της. Η επιλογή, ωστόσο, της μετατροπής μέρους της πρωτοβουλίας σε συνδικαλιστική παράταξη και της καθόδου στις σωματειακές εκλογές οδήγησε τελικά στην ενσωμάτωση των ζωτικών ριζοσπαστικών της στοιχείων στον κατεστημένο συνδικαλισμό, στους κώδικες και τις αλλοτριώσεις του. Ο δρόμος για την δημιουργία ενός αυτόνομου σωματείου βάσης που θα έθετε όλα τα ζητήματα των «κλάδων» σε μια νέα δυναμική πορεία ουσιαστικής ανατροπής των καταπιεστικών και εκμεταλλευτικών θεσμικών θεσφάτων, προσωρινά έστω, χάθηκε.

Οι ασκοί του Αιόλου για την κρίση της έμφυλης καταπίεσης των ημερών άνοιξαν μετά την μαρτυρία της Μπεκατώρου. Μια ολυμπιονίκης αποφασίζει να εκτεθεί δημοσιοποιώντας την σεξουαλική της καταπίεση από μεγαλοπαράγοντα του αθλητικού κόσμου. Η δημοσιοποίηση γίνεται σε εκδήλωση, στη συνέχεια στα ΜΜΕ για να καταλήξει στη «δικαιοσύνη». Αυτό που ακολούθησε είναι η έξαρση ενός κοινωνικού φαινομένου που εκδηλώθηκε με όξυνση των αντιθέσεων επί του συγκεκριμένου. Από τη μία, διάφοροι συστημικοί συνήγοροι της έμφυλης καταπίεσης ξεδίπλωσαν όλη τους την πολεμική επιχειρηματολογία επί όσων γυναικών άρχισαν να δημοσιοποιούν τα τραυματικά τους βιώματα. «Γιατί τα δημοσιοποιούν τώρα;»... «γιατί πήγαιναν μόνες τους σε κλειστά γραφεία;»... «είχαν συμφέροντα που ματαιώθηκαν γι' αυτό και τα δημοσιοποιούν;»... και άλλα ευτράπελα της ιστορίας. Από την άλλη, οι μαρτυρίες γενικεύτηκαν και απλώθηκαν σε όλο το φάσμα της οριακότητας των έμφυλων διακρίσεων. Από τον χώρο του (πρωτ)αθλητισμού που επικυριαρχείται από όλη την εγγενή παρρακμή και την συνακόλουθη ματαιοδοξία της καριερίστικης λογικής -και ως απόρροια ακριβώς αυτής της λογικής- οι μαρτυρίες απλώθηκαν στον «χώρο της τέχνης».

Είναι αλήθεια ότι από τη μία, η θεσμική θέση των θυμάτων δεν επέτρεπε την αποσιώπηση και από την άλλη το Θέαμα, ως κοινωνικός διαμεσολαβητικός μηχανισμός, αντιλήφθηκε ότι το νέο του καθήκον, προκειμένου να μην εκδηλωθεί δομική κρίση, είναι να ελέγξει τους κοινωνικούς κραδασμούς που θα προκληθούν. Για τους μηχανισμούς του Θεάματος έχει πολύ μεγάλη σημασία να αναλάβουν οι ίδιοι τους χειρισμούς της υπόθεσης, έτσι ώστε να μην θιχτούν οι συστημικές δομές που παράγουν και αναπαράγουν τους έμφυλους διαχωρισμούς και, εντέλει, να παραδοθούν στην «δικαιοσύνη» οι απολύτως αναπόφευκτοι και ελάχιστοι -για την

Το πρόβλημα του τρόπου με τον οποίο μεταδίδεται η γνώση της τέχνης (σε ωδεία, θεατρικές σχολές, εικαστικά ατελιέ κ.ά.) με τις δεδομένες αυστηρά ιεραρχημένες σχέσεις που έχουν, ανισότητες και εκμεταλλευτικές, λειτουργούν ως πηγή παραγωγής και αναπαραγωγής κάθε είδους κακοποιήσεων. Η απόσταση από μια απελευθερωτική αυτομόρφωση που προϋποθέτει ισότητα, αλληλοσεβασμό και ανιδιοτελή ειλικρίνεια, είναι κάτι παραπάνω από εξόφθαλμο.

Είναι δεδομένο ότι σε μια πατριαρχική κοινωνία, οι δημοσιευμένες κακοποιήσεις είναι μια σταγόνα στον ωκεανό των συνολικών κακοποιήσεων που βασίζονται στις έμφυλες διακρίσεις, στον φυλετικό ρατσισμό και στους ταξικούς διαχωρισμούς. Η υπόθεση των κακοποιήσεων δεν μπορεί να αφεθεί στα χέρια ούτε της Τατιάνας, ούτε της Ακρίτα, ούτε του Κούγια, ούτε του Μπιμπίλα, ούτε των δικαστών και των μπάτσων, ούτε των κομματικών δικολάβων. Όσο θα απομακρύνεται από τα χέρια των από τα κάτω, τόσο θα επιστρέφει εναντίον τους πιο βαθιά και καταστροφικά από πριν.

15/3/2021

Θαλερός - Αντίστροφη Μέτρηση - Timetrapp

[μέλη της δικτύωσης αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων για την αντιεμπορευματική δημιουργία]

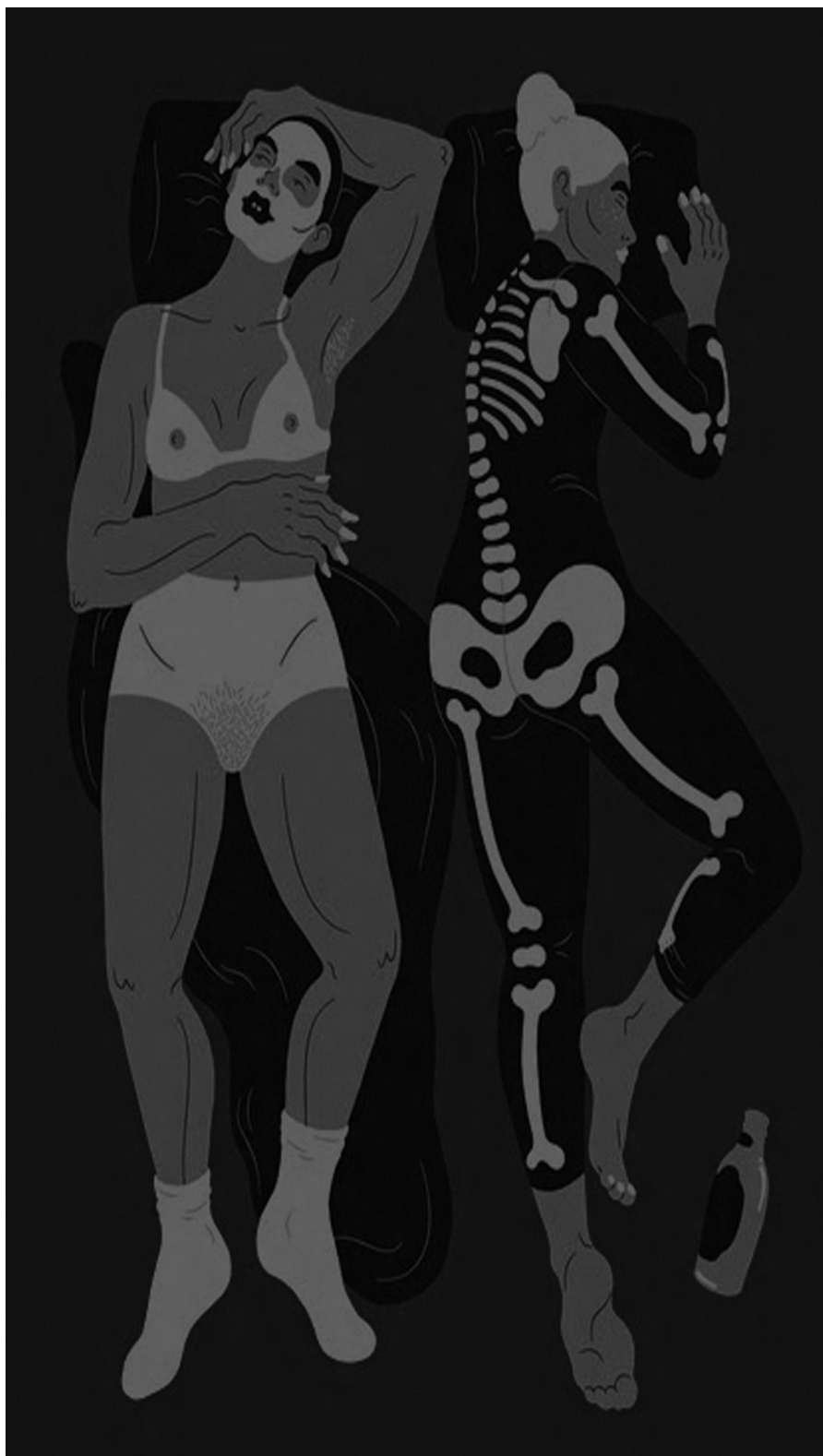
* Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε πριν έναν περίπου χρόνο με αφορμή όσα διαδραματίζονταν εκείνη την εποχή γύρω από την υπόθεση των έμφυλων κακοποιήσεων στον χώρο της "τέχνης" και του "αθλητισμού". Το βάρος της κριτικής μας ήταν και είναι μετατοπισμένο στον χώρο του Θεάματος με δεδομένο τον χαρακτήρα του συλλογικού μας εγχειρήματος. Αυτόν τον ένα χρόνο που έχει μεσολαβήσει από τη δημοσιοποίηση του κειμένου μας έχουν αλλάξει λίγα αλλά και προβλεπόμενα. Και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς στον βαθμό που αφορούν δομικές θεσμικές συνιστώσες του Συστήματος. Η κυρίαρχη πατριαρχική κουλτούρα έχει ηλικία πολύ μεγαλύτερη από τον ίδιο τον καπιταλισμό, έτσι ώστε να μην είναι διαπραγματεύσιμη ούτε η ελάχιστη υποψία προοπτικής ενός άμεσου ξεθεμελιώματός της. Τα ζητήματα που έχουν προκύψει θεωρούμε ότι αφορούν μια κρίση στη διαχείρισή τους κι όχι μια διαπραγμάτευση για την ριζική τους επίλυση. Ο κόσμος του Θεάματος έχει δρομολογήσει όλες του τις στρατηγικές προκειμένου να εκτονώσει μια -γενικευμένη όπως εκδηλώθηκε- κατάσταση έμφυλων κακοποιήσεων σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής.

Το κίνημα MeToo που ξεκίνησε μέσα από τον ίδιο το βωμό της κοινωνίας του Θεάματος, το Χόλυγουντ, για λόγους που αφορούν μια οριακή κατάσταση στην παραδοσιακή σχέση πατριαρχίας και αστικού φιλελευθερισμού, άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου σε όλον σχεδόν τον κόσμο. Ή τουλάχιστον σε όλον εκείνο τον κόσμο που φωτίζεται δεκαετίες τώρα από τους παγκοσμιοποιημένους προβολείς του γυαλιστερού λόφου της "ανατολικής ακτής". Η παραδοσιακή αυτή σχέση πατριαρχίας και αστικού φιλελευθερισμού φαίνεται να διαρρηγνύεται και από τις ρωγμές εμφανίζεται η ανάγκη για έναν συστημικό εκσυγχρονισμό. Η σχέση θα παραμείνει αγαστή, η μορφή της, ωστόσο, πέζεται να αλλάξει με τον αστικό φιλελευθερισμό να διεκδικεί την θεσμική διαχείρισή της.

Στην εγχώρα εκδοχή των έμφυλων κακοποιήσεων παρατηρούμε μια αντεπίθεση της πατριαρχικής κουλτούρας μετά από ένα αρχικό μούδιασμα. Ο επιθετικός μικροαστισμός που, ως ηγεμονική νοοτροπία στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, αποτελεί και τον κορμό αναπαραγωγής της έμφυλης βίας, έχει ανασυνταχθεί ανοίγοντας τον δρόμο για μια θεσμική διευθέτηση όλων των σχετικών υποθέσεων. Τα αμέτρητα χυδαία σχόλια που διατυπώνονταν κάτω από κάθε δημόσια δήλωση των θυμάτων της κακοποίησης έχουν αρχίσει να βγαίνουν από την ηθική τους πε-

ριθωριοποίηση και να βρίσκουν τις θεσμικές τους προβολές σε στήλες των εφημερίδων, σε κανάλια των ΜΜΕ, αλλά και μέσα στα δικαστήρια ως υπερασπιστικές γραμμές των κακοποιητών.

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε την ακριβή εξέλιξη όλης αυτής της συνθήκης πέραν από τη βεβαιότητά μας ότι γίνεται μια μεγάλη συστημική προσπάθεια για θεσμική διευθέτηση. Η διευθέτηση αυτή προϋποθέτει τη συντριβή οποιασδήποτε φωνής πρόκειται να αρνηθεί την ενσωμάτωσή της στην ομαλοποίηση της κατάστασης χωρίς το ξεθεμελίωμα όλων όσα την θρέφουν. Κι αυτό είναι το πεδίο της δικής μας αμέριστης αλληλεγγύης: η στήριξη όλων όσα θα αρνηθούν να κλείσουν το στόμα τους για όλα όσα σε στιγμές, ώρες, μέρες ή χρόνια έχουν λεηλατήσει την ύπαρξή τους.

ΑΒΕΙΡΑΖ

Τοποθέτηση του Αμπέλ Παζ σε εκδήλωση για τα 60 χρόνια από την έναρξη της ισπανικής επανάστασης -ως αυτόπτη και συνεργού- που διοργανώθηκε επ' αφορμή της παρουσίας του από την "αναρχική ομάδα Ν. Λιοσίων" στο άλσος της περιοχής στις 29 Ιούνη 1996

συνελεύσεις από ισπανική παράδοση, αλλά και σε "κρατικό κενό"

Στην Ισπανία πριν από το 1936, στις εργατικές γειτονιές κυρίως, υπήρχαν ήδη κάποιες επιτροπές -λέγονταν οικονομικές επιτροπές, αλλά δεν είχαν αμιγώς τέτοιο χαρακτήρα- που καλούσαν σε γενικές συνελεύσεις για να δοθούν λύσεις σε προβλήματα, π.χ. αν ένας δρόμος είναι καλασμένος, αλλά ακόμα και σε προβλήματα όπως να φτιαχτεί ένα σχολείο, να στηθεί ένας χώρος για να καταληφθεί και να φτιαχτεί το σχολείο εκεί. Αυτές βέβαια οι επιτροπές γειτονιάς και οι συνελεύσεις των κατοίκων, που συγκροτούνταν για να επιλύσουν τα καθημερινά προβλήματα της ζωής των ανθρώπων στην Ισπανία, είχαν ένα ιστορικό προηγούμενο, το οποίο προφανώς δεν υπάρχει στην Ελλάδα, ώστε να μπορέσει να δώσει ζωή σε τέτοιου είδους κοινωνικούς σχηματισμούς. Όπως επίσης, υπάρχει και το άλλο δεδομένο, ότι στην Ισπανία πριν το '36, δεν υπήρχε οποιουδήποτε είδους παρέμβασης του κράτους για να επιλύει κοινωνικά ζητήματα, που σήμερα με καλό ή με κακό τρόπο -με κακό τρόπο κυρίως βέβαια- έχει έναν παρεμβατικό χαρακτήρα και ανακατεύεται σε κάθε είδους τοπική κοινωνική δραστηριότητα σαν διαμεσολαβητικός μηχανισμός.

"ελευθεριακά αθήναια" της καθημερινής ζωής

Με ιστορικό προηγούμενο ή χωρίς τέτοιο, ένα ζήτημα το οποίο οπωσδήποτε πρέπει να αντιμετωπίζεται στις γειτονιές, και αυτό ισχύει για όλες τις γειτονιές των μεγαλουπόλεων, είναι το θέμα της κουλτούρας και αυτό ιδιαίτερα σε σχέση με τους νέους. Και βέβαια, όταν μιλάμε για κουλτούρα, δεν μιλάμε για ένα ακαδημαϊκό ζήτημα, αλλά για μια κοινωνική κουλτούρα, για μια κοινωνική παιδεία. Στην Ισπανία υπήρχαν πολιτιστικά κοινωνικά κέντρα, τα οποία τότε αποκαλούσαν Ελευθεριακά Αθήναια (αυτός ο όρος μπορεί να μην έχει σημασία σήμερα, να μην αντιλαμβάνεται ο κόσμος τι σήμαινε, το θέμα όμως είναι ότι η δράση που ανέπτυξαν είναι μία δράση η οποία είναι απαραίτητο να αναπτυχθεί μέσα από τέτοιου είδους ανοιχτές κοινωνικά ομάδες αναρχικών στις γειτονιές). Αυτό που βασικά ήθελαν να αναπτύξουν στην κοινωνία ήταν η ιδέα της αλληλεγγύης, ως βασική αξία της ανθρώπινης ζωής. Η κατάκτηση της κοινωνικής παιδείας γινόταν μέσα από συζήτηση, μέσα από επικοινωνία, μέσα από κοινή μελέτη βιβλίων, αλλά υπήρχαν και άλλου είδους δραστηριότητες, όπως διοργάνωση εκδρομών από γειτονόπουλα έξω από την Βαρκελώνη κυρίως -γιατί στη Βαρκελώνη κυρίως αναφερόμαι όταν μιλάω- ή επίσης σε πλατείες γειτονιών οργανώνονταν γιορτές με μουσική και χορό, όπου θα μπο-

ρούσε ο κόσμος να έρθει σε άμεση επαφή και επικοινωνία και να συζητάει για τα προβλήματα του. Με ή χωρίς ιστορικά προηγούμενα, είναι μία αναγκαιότητα η οποία πρέπει να λύνεται με αυτοοργάνωση μέσα από τέτοιου είδους ανοιχτές κοινωνικές ομάδες στις γειτονιές.

και οικονομικές επιτροπές

Να επανέλθω λίγο στις οικονομικές επιτροπές που προανέφερα. Βασικό καθήκον αυτών των επιτροπών σε κάθε γειτονιά, ήταν να συγκαλούν γενικές συνελεύσεις σε διάφορα σημεία της γειτονιάς, ιδίως όταν υπήρχαν οικονομικά ζητήματα όπως αύξηση της τιμής των ενοικίων, ή προβλήματα με την πληρωμή των λογαριασμών των υπηρεσιών, οπότε οργανώνονταν στις γειτονιές μετά από γενικές συνελεύσεις ανά περιοχή -μέχρι που αγκάλιαζε ολόκληρη τη γειτονιά αυτή η ιστορία- απεργίες άρνησης πληρωμής ενοικίων ή πληρωμής λογαριασμών και σε πολλές περιπτώσεις αυτές οι επιτροπές γειτονιάς είχαν καταφέρει να προκαλέσουν απεργιακό κύμα άρνησης πληρωμής ενοικίου σε ολόκληρη τη Βαρκελώνη. Αυτές οι ιστορίες δεν γίνονταν από 4-5 άτομα, αλλά ήταν ένα συλλογικό κίνημα αλληλεγγύης στους κατοίκους, ακριβώς γιατί πραγματοποιούνταν γενικές συνελεύσεις μέχρι να αποφασιστεί από ένα αρκετά μεγάλο τμήμα συμμετεχόντων, αυτού του είδους η αυτοοργανωμένη δράση απέναντι σε άμεσα οικονομικά ζητήματα. Προηγουμένως μίλησα για τα Ελευθεριακά Αθήναια, τα οποία προωθούσαν μια άμεση οργάνωση σε ζητήματα κοινωνικής κουλτούρας και καθημερινής ζωής και τώρα μιλάω για άμεσες οικονομικές διεκδικήσεις, όπως οργανώνονταν στις γειτονιές από τις επιτροπές γειτονιάς.

σταδιακή οργάνωση

Σήμερα, λόγω της έλλειψης οργάνωσης που χαρακτηρίζει τους αναρχικούς, προφανώς είμαστε ανυπεράσπιστοι απέναντι στις επιθέσεις που δεχόμαστε από διάφορες κατευθύνσεις. Όμως η λύση σ' αυτή την κατάσταση δεν μπορεί να δοθεί από ατομικές ενέργειες, αλλά η μοναδική απάντηση που μπορεί να υπάρξει είναι μέσα από την αυτοοργάνωση, μια αυτοοργάνωση η οποία σταδιακά θα μπορεί να αντιμετωπίσει προβλήματα της καθημερινής ζωής επεκτείνοντας σταδιακά τη δράση της σε περισσότερους τομείς, κατακτώντας συνέχεια όλο και πιο πολλούς χώρους αυτοδιαχείρισης, στην κατεύθυνση του να καθιστά μάταιη -και χωρίς καμιά οποιαδήποτε δυνατότητα παρέμβασης- την εξουσία και τους μηχανισμούς της, δηλαδή πρέπει να

υπάρχει μια πορεία αυτοοργάνωσης της επίλυσης των προβλημάτων μ' έναν τρόπο σταδιακό που θα κατακτά όλο και περισσότερους χώρους ελευθερίας, χώρους αυτοδιαχειριζόμενους. Και βέβαια το σημαντικό είναι μέσα σ' αυτό το σχήμα σταδιακής δημιουργίας αυτοδιαχειριζόμενων πεδίων για απάντηση στα καθημερινά προβλήματα, να μην δημιουργούνται αντιπροσωπείες, να μην δημιουργούνται υπεύθυνοι οι οποίοι θα αναλαμβάνουν τα προβλήματα. Αν θα υπάρχουν κάποιες επιτροπές που θα έχουν τμηματικά ζητήματα, αυτές πρέπει να είναι ακριβώς τμηματικές, γιατί το μοναδικό όργανο με αποφασιστικό ρόλο πρέπει να είναι η γενική συνέλευση των κατοίκων, η γενική συνέλευση κάθε περιοχής που θα πρέπει να συγκαλείται τακτικά.

απειλή κομματικής χειραγώγησης

Οργανώσεις τέτοιου τύπου, η αυτοοργάνωση δηλαδή της γειτονιάς που είναι πολύ σημαντική αρχή για να δίνονται λύσεις στα προβλήματα, είναι οργανώσεις οι οποίες απειλούν σοβαρά τα πολιτικά κόμματα μιας και ακυρώνουν τον ρόλο τους. Οπότε ένα σημαντικό ζήτημα το οποίο πρέπει να ληφθεί υπόψη στον βαθμό που θα αρχίσουν να οργανώνονται κάποιες ομάδες γειτονιάς, κάποιες ομάδες παρέμβασης στις γειτονιές, είναι να μην επιτρέψουν να χειραγωγηθούν από πολιτικά κόμματα, τα οποία είναι βέβαιο ότι μόλις δουν να αναπτύσσεται κάποια δράση σε τοπικό επίπεδο με τέτοιο χαρακτήρα, θα διεισδύσουν σ' αυτού του είδους τα εγχειρήματα για να τα πάρουν κάτω από τον έλεγχο τους. Γιατί αισθάνονται ότι απειλούνται από τέτοιου είδους προσπάθειες.

οι ενώσεις γειτονιάς

Στην περίοδο του Φράνκο, μετά την νίκη του Φράνκο, κάθε είδους δράση είχε περάσει στην παρανομία, εννοώ κάθε είδους επαναστατική δράση δηλωμένη ως τέτοια. Αυτό που είχαν κάνει στη Βαρκελώνη ήταν να δημιουργήσουν -κάτι το οποίο ήταν ωστόσο νόμιμο- έναν τύπο οργάνωσης που λέγονταν Ενώσεις Γειτονιάς.

Αυτές κατάφεραν να δίνουν λύσεις σε πάρα πολλά προβλήματα, γιατί λόγω των ειδικών συνθηκών που είχαν επικρατήσει μετά την νίκη του Φράνκο- όταν δηλαδή είχε σπάσει ο κοινωνικός ιστός που είχαν συγκροτήσει πριν οι αναρχοσυνδικαλιστές- είχαν μείνει απέναντι στα προβλήματα λίγο πολύ μόνοι τους. Οπότε μέσα από τις Ενώσεις Γειτονιάς αρχικά έδιναν λύσεις σε ατομικά προβλήματα σε επίπεδο του να ασκήσουν πίεση όταν κάποιος ιδιοκτήτης ανέβαζε το νοίκι σε κάποια οικογένεια ή σε περίπτωση που από τις βροχές πλημμύριζε κάποιο υπόγειο να μπορέσουν να βοηθήσουν όλοι μαζί να φτιαχτεί. Σταδιακά, δίνοντας λύση σε τέτοιου είδους προβλήματα, τα οποία φαίνονται μικρά, μπόρεσαν παράλληλα να αρχίσουν να δίνουν λύση και σε άλλου είδους προβλήματα στα οποία δεν θα αναφερθώ ιδιαίτερα μια και θα πάρει πολύ χρόνο. Απλώς μπορώ να πω ότι μετά από κάποιο χρονικό διάστημα μπόρεσαν να σχηματιστούν 25 με 30 τέτοιες Ενώσεις Γειτονιάς, οι οποίες ξεκανώντας από τέτοιου είδους μικρά πράγματα μπόρεσαν να προχωρήσουν σε μια επανασυγκρότηση του κοινωνικού ιστού μέσα στη Βαρκελώνη και να αποκτήσουν μια πολιτική δύναμη τεράστιας σημασίας, γιατί ξεκανώντας από ζητήματα τέτοιου είδους, κατάφεραν να οργανώ-

σουν πορείες -οι οποίες ήταν απαγορευμένες εκείνη την εποχή- που έφταναν στη συμμετοχή 20.000 ατόμων, πορείες ανοικτά ενάντια στο καθεστώς.

για τις ζώνες αντισυγκεντρωτισμού

Στη συνέχεια, όταν πέθανε ο Φράνκο και έγινε νόμιμη η πολιτική και συνδικαλιστική δράση, τα πολιτικά κόμματα αμέσως μπήκαν σ' αυτές τις Ενώσεις Γειτονιάς, με σκοπό να τις πάρουν υπό τον έλεγχό τους γιατί συγκροτούσαν έναν κοινωνικό ιστό που τους ήταν ενοχλητικός. Έτσι λοιπόν, προσπάθησαν να διεισδύσουν σε αυτές και να τις μετατρέψουν σε παραρτήματα πολιτικών κομμάτων για να αβαντάρουν τον ένα ή τον άλλο υποψήφιο, για να συγκεντρώνουν ψηφοφόρους. Οπότε στον βαθμό που θα αναπτυχθεί μία τέτοιου είδους δράση στις γειτονιές, πρέπει να υπάρχει πολύ μεγάλη προσοχή για παρόμοιες παρεισφρήσεις. Αυτού του είδους οι Ενώσεις Γειτονιάς είναι πάρα πολύ σημαντικές από πολλές πλευρές. Όπως παρατήρησα καθώς ερχόμουν από το αεροδρόμιο, αυτή η γειτονιά είναι απομακρυσμένη από το κέντρο της Αθήνας. Είμαι βέβαιος ότι γύρω από την Αθήνα υπάρχουν παρόμοιες εργατικές γειτονιές, γειτονιές τέτοιου είδους, που στο βαθμό που θα μπορούσαν να οργανωθούν γύρω από Ενώσεις Γειτονιάς, γύρω από αυτοοργανωμένες ενώσεις για τα προβλήματα της γειτονιάς, θα μπορούσαν να γίνουν κάτι σαν μια ζώνη, να σφίξει τον συγκεντρωτισμό, να σφίξει αυτό που υπάρχει στο κέντρο της Αθήνας, να προσπαθήσει να πείσει σε μια διάλυση του συγκεντρωτισμού της εξουσίας και στη διαχείριση των προβλημάτων της πόλης, δηλαδή να ακυρωθούν οι λύσεις των προβλημάτων γι' αυτές τις γειτονιές από το κέντρο της Αθήνας και να κατοχυρώσουν μια κατεύθυνση τοπικής επίλυσης.

σαν πυροκροτητής

Αυτό που εγώ θα ήθελα, είναι να λειτουργήσω κάτι σαν πυροκροτητής για μια συζήτηση ανάμεσα στον κόσμο που είναι συγκεντρωμένος εδώ

πέρα, γιατί ανέφερα κάποια ενδεικτικά παραδείγματα τα οποία μπορεί και να μην έχουν καμιά σχέση με την σημερινή πραγματικότητα της Ελλάδας, με την προϊστορία της, ήταν όμως ενδεικτικά μιας κατάστασης που βιώθηκε αλλού. Όταν λέω ότι θέλω να γίνω πυροκροτητής είναι γιατί στη συνέχεια, αυτό που θα ήθελα να γίνει, είναι κάτι σαν μια συνέλευση των ανθρώπων που είναι εδώ μαζεμένοι για να μιλήσουν για το πώς μπορούν να αυτοοργανώσουν λύσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σ' αυτή τη γειτονιά. Τώρα βέβαια, αν κάποιοι πιστεύουν ότι δεν έχουν προβλήματα μπορούν και να φύγουν. Αυτό που θέλω πάντως, είναι να γίνει εδώ και τώρα μία συνέλευση.

Εσείς μιλάτε τώρα.

Αν δεν θέλετε να μιλήσετε από το μικρόφωνο, μιλήστε μεταξύ σας για τα προβλήματα σας. Πιστεύω ότι δεν ήρθατε εδώ για να ακούσετε εμένα να μιλάω, αλλά γιατί αισθάνεστε οι ίδιοι ότι έχετε να αντιμετωπίσετε προβλήματα, τα οποία είναι δικά σας και πρέπει εσείς να μιλήσετε. Και επιπλέον, επειδή οι γυναίκες σήμερα αντιμετωπίζουν περισσότερα προβλήματα, θα έπρεπε να μιλήσει πρώτα μία συντρόφισσα.

να γίνει συζήτηση

Στη συνέχεια ένας σύντροφος από την ομάδα των Ν. Λιοσίων -και μετά από μακρά σιωπή αναμονής- έκανε μία τοποθέτηση από τη μεριά των διοργανωτών για τα γενικά προβλήματα και τις επιλογές κατεύθυνσης της τοπικής δράσης.

Ο Abel θέλησε να κάνει μία παρέμβαση:

Γενικά συμφωνώ με αυτά που είπε ο σύντροφος, απλά έχω τον φόβο -και είναι αλήθεια ότι είχα εξ' αρχής τον φόβο- να μην πάρει αυτή η προσπάθεια τον χαρακτήρα μιας ομιλίας ενός αναρχικού, πράγμα που δεν θέλω να γίνει, γιατί όταν γίνονται τέτοιου είδους καταθέσεις ο κόσμος "μαζεύεται" και δεν απαντάει. Βέβαια, χάρηκα γιατί είδα ότι όλοι παρακολουθούσατε αυτά που είπε ο σύντροφος, οπότε τουλάχιστον δεν έπεσε παγωμάρα δηλαδή ελπίζω ότι στη συνέχεια θα μπορέσει να μιλήσει ο καθένας και για προβλήματα δικά του. Για να μην περιοριστούμε σε μία γενική ανάλυση που όσο σημαντική κι αν είναι, όταν γίνεται από κάποιον και δεν υπάρχει συμμετοχή, μετά αρχίζει να χάνει τη σημασία της. Δηλαδή, θέλω να γίνει συζήτηση, να πει ο καθένας: εμένα με ενοχλεί αυτό, με ενοχλεί το άλλο, και να συζητήσουμε πώς, γιατί και τα λοιπά.

...

Με παραξενεύει που δεν μιλάει κάποιος. Αν υπάρχει ντροπή, αυτό δεν πρέπει να συμβαίνει γιατί έτσι δεν προχωράει η κατάσταση. Δεν έχουμε κάποιο κλειστό, κάποιο προκαθορισμένο θέμα επομένως αν

κάποιος δεν έχει μία τοποθέτηση να κάνει ας μιλήσει για τη ζωή του. Δηλαδή του αρέσει αυτή η ζωή; Θέλει να ζει έτσι; Είναι ευχαριστημένος; Αν θέλει να ζήσει αλλιώς πώς το φαντάζεται; Πώς μπορεί να προχωρήσει;

επίλογος

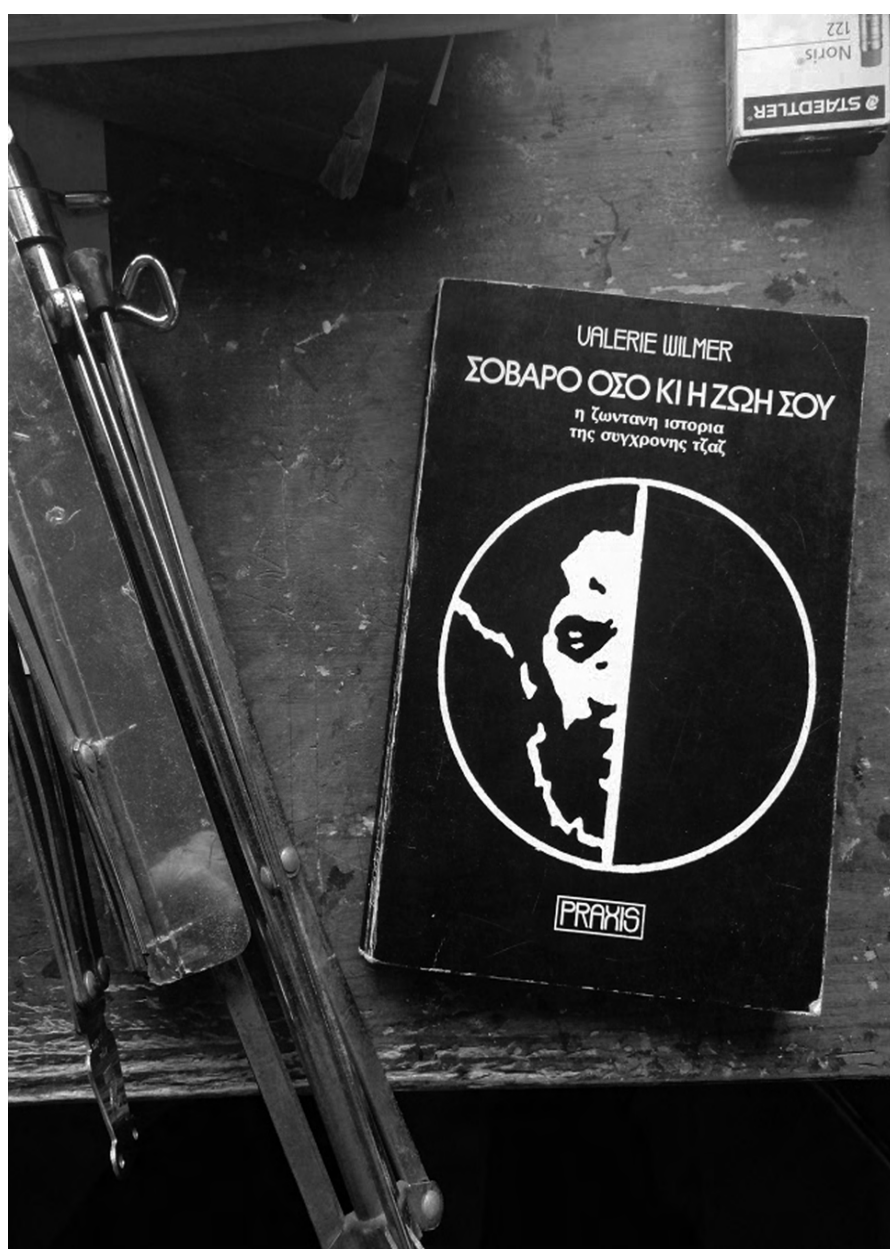
Όταν καλέστηκα να μιλήσω σ' αυτήν την εκδήλωση, δεν θεωρούσα ότι θα μιλούσα σε αναρχικούς ή σε μία ομάδα αναρχικών, αλλά θα υπήρχε κόσμος της γειτονιάς και θα έλεγε κάποιες εμπειρίες δικές του και θα γινόταν μία συζήτηση για τα προβλήματα της γειτονιάς. Δεν πιστεύω ότι έχουν κάτι παραπάνω, ας πούμε, οι τροτσκιστές από τους αναρχικούς, αλλά αν αυτοί μιλούν πιο κοντά, αν αυτοί επικοινωνούν παραπάνω με τον κόσμο, με γεια τους με χαρά τους. Γιατί δεν με ενδιαφέρει να μιλάν οι αναρχικοί στον κόσμο, αλλά να μιλάει ο κόσμος μεταξύ του, να συζητάει τα προβλήματά του. Γιατί αν δεν σπάσει το τείχος της σιωπής και η παθητικότητα που χαρακτηρίζει αυτή την κοινωνία δεν θα αλλάξει τίποτα. Και αν για να σπάσει η παθητικότητα και να αρχίσει να μιλάει ο κόσμος, πρέπει να το κάνουν μέσα από τους τροτσκιστές, ας το κάνουν μέσα από τους τροτσκιστές... και μέσα από την εκκλησία ας το κάνουν, δεν έχει σημασία. Ας το κάνουν από όπου να 'ναι, αλλά ας αρχίσει ο κόσμος να μιλάει για τα προβλήματα του. Αλλιώς οι άνθρωποι ζουν μέσα στην αγωνία και το άγχος, και βέβαια αυτό είναι ο θάνατος -όχι ο φυσικός, γιατί μπορεί να ζεις με αγωνία μέχρι τα γεράματα, αλλά αυτό δεν είναι ζωή. Με ενδιαφέρει πρωταρχικά ο τρόπος να μιλήσει ο κόσμος κι όχι ο τρόπος να μιλήσουν οι αναρχικοί στον κόσμο.

Συνεχίστηκε μία συζήτηση μεταξύ των παρευρισκομένων, με τον Abel να αποχωρεί διακριτικά κάποια στιγμή κουρασμένος, ευχαριστώντας, αλλά και με δηλωμένη την προτίμηση του για μία άλλου είδους, εντέλει, συζήτηση.

Ο Abel Paz μαζί με τον Γιάννη Ταμτάκο στη Θεσσαλονίκη το 1996

Η Valerie Wilmer έγραψε το «Σοβαρό όσο κι η ζωή σου» το 1977, στα 36 της χρόνια, μετά από πολύχρονη ενασχόληση με την τζαζ και την αφροαμερικάνικη μουσική. Με υπότιτλο του βιβλίου «η ζωντανή ιστορία της σύγχρονης τζαζ» επιχειρεί να αποτυπώσει τα μορφολογικά χαρακτηριστικά της μαύρης μουσικής αλλά τις σχέσεις της τόσο με την μαύρη κοινότητα όσο και με την κυρίαρχο λευκό κόσμο των ΗΠΑ που μέχρι ακόμη και σήμερα αρνείται να διαπραγματευτεί τις βαθιές ρατσιστικές του καταβολές. Μέσα σε πέντε κεφάλαια αποπειράται να προσεγγίσει το φαινόμενο της «μεγάλης μαύρης μουσικής», τις περσόνες της, τις μουσικές και φιλοσοφικές διαδρομές τους, τον τρόπο με τον οποίο δομείται η ιδιότυπη εσωτερική ιεραρχία, τις διαφορές των σκηνών της τζαζ σε διάφορες πόλεις των ηπα αλλά και της δυτικής ευρώπης, τη θέση της γυναίκας μέσα στην τζαζ, τις απόπειρες συλλογικών μορφωμάτων με χαρακτηριστική κατάληξη του βιβλίου τον τίτλο του τελευταίου κεφαλαίου: Έχει μέλλον η μουσική; Το βιβλίο τυπώθηκε στην Ελλάδα το 1984 και είναι εξαντλημένο εδώ και πολλά χρόνια. Στην Μεγάλη Βρετανία ξανατυπώθηκε το 2018 μετά από μια αναφορά που έγινε σε αυτό από ένα μουσικό περιοδικό μεγάλης κυκλοφορίας. Τα αποσπάσματα που παραθέτουμε έχουν την αυταξία τους και έχουμε την εκτίμηση ότι καταφέρνουν να περάσουν το κλίμα του βιβλίου πυροδοτώντας παράλληλα πολλές σκέψεις γύρω από την υπόθεση της τζαζ και της αφροαμερικάνικης μουσικής.

σοβαρό όσο κι η ζωή σου

...Η νέα μουσική ξεκινάει από το σημείο που η μαύρη κοινότητα των πόλεων αποκτά μια συνείδηση ενότητας και ιδιαιτερότητας, ιδιαιτερότητας που, όμως, ασφυκτιά κοινωνικά. Από δω και πέρα η μουσική θα γίνει το στρατηγικό πεδίο ενός απελευθερωτικού αγώνα που στα μέσα της δεκαετίας του '60 θα καταλήξει πολιτικός με πολιτικά μέσα. Η στρατηγική συνιστάται ακριβώς στην μετατόπιση, την αλλοίωση και τελικά την αποδόμηση αυτού που για τους λευκούς έχει μια καθαρή μορφή, μια καθορισμένη σκοπιμότητα και μια αναμφισβήτητη προφάνεια, είτε αυτό είναι γλώσσα είτε μουσικό κομμάτι. Οι αισθητικές αξίες των μαύρων συμπυκνώνονται στο «βρώμικο», πράγμα που πάντα υποδηλώνει μια αιρετική στάση απέναντι στην καθαρή μορφή-λευκό θεσμό. Είναι γελασμένος όποιος νομίζει ότι έχουμε να κάνουμε εδώ με μια καθαρά αρνητική διαδικασία, μια στάση που δεν δημιουργεί τίποτα καινούργιο αλλά καθορίζεται συνεχώς αρνητικά ως προς κάτι ήδη δοσμένο. Απόδειξη για το πόση έμπνευση, πόση δημιουργικότητα και πρωτοτυπία υπήρξε σε αυτές τις αποδομήσεις και τις μετατοπίσεις είναι το γεγονός ότι οι λευκοί έστηναν πάντα αυτό σε ό,τι έπαιζαν οι μαύροι, το έπαιρναν να το καταγράψουν, να το αναπαράγουν, να το εκλεπτύνουν και να το καταλήξουν εντέλει άθλιο καταναλωτικό κλισέ. Έτσι οι πρωταγωνιστές έπρεπε πάλι κάτι να μετατοπίσουν, κάτι να μετασχηματίσουν. Καθώς οι εταιρείες δίσκων, τα μουσικά έντυπα, οι κριτικοί και τα κυκλώματα διανομής ήταν όλα στα χέρια των λευκών, η διαδικασία αυτή πήρε τα χαρακτηριστικά εξοντωτικού αγώνα. Ο αγώνας αυτός είχε ένα εκπληκτικό διπλό αποτέλεσμα: στο κοινωνικό πεδίο δημιούργησε μια πρωτοφανούς καθαρότητας διάκριση ανάμεσα στις διαδικασίες και ομάδες παραγωγής και τις διαδικασίες και ομάδες καταγραφής και διανομής, αφού οι μαύροι μουσικοί έγιναν μια ανεξάντλητη μηχανή μουσικής παραγωγής, ενώ οι λευκοί επιχειρηματίες και διανοούμενοι ένα αποκλειστικό σύστημα εκμετάλλευσης και διανομής. Στο αισθητικό πεδίο την έκρηξη του ρομαντικού αιτή-

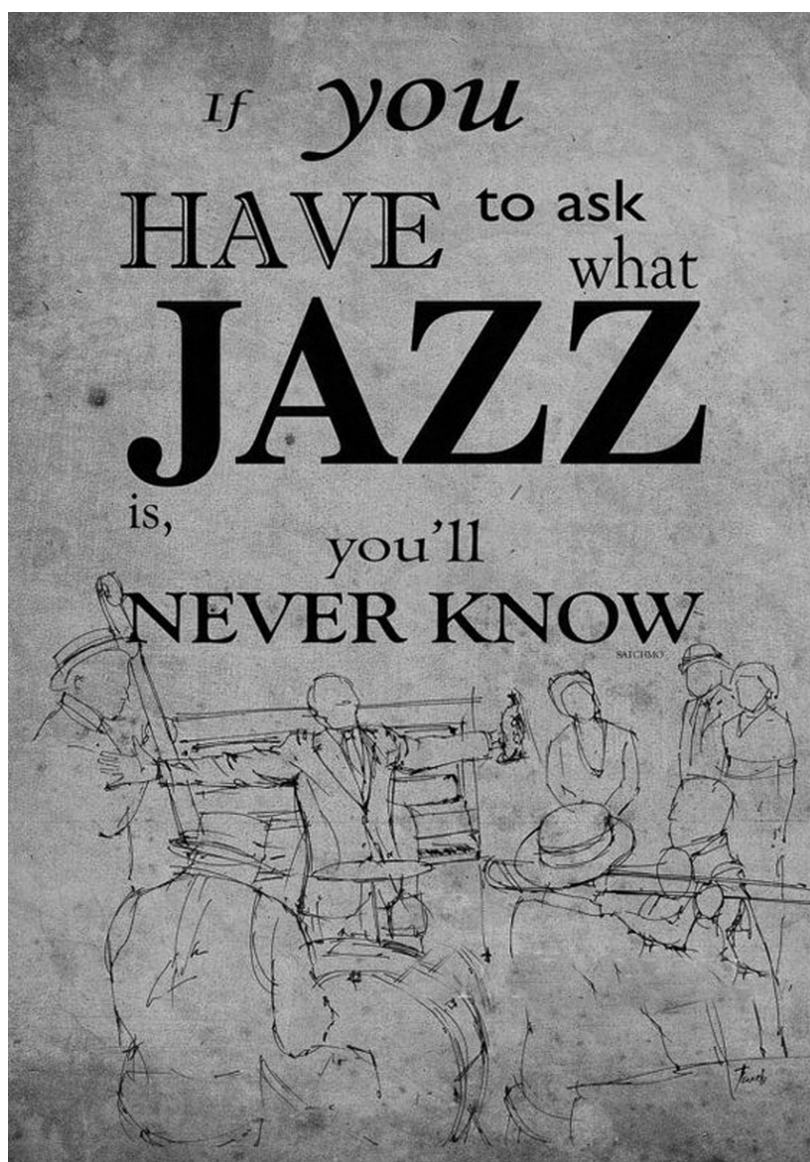
ματος μέσα στη μουσική: αποδέσμευση από κάθε φόρμα, απεριόριστη ανάπτυξη των ενεργειακών ροών...

...Μέσα από τον αυτοσχεδιασμό ο μουσικός της τζαζ μπορούσε να παρουσιάζει μια διαφορετική άποψη πάνω σε ένα δοσμένο μουσικό κομμάτι κάθε φορά που το έπαιζε. Ο εκτελεστής σε αυτή τη μουσική είναι κατά συνέπεια ένας συνθέτης που δημιουργεί αδιάκοπα νέες συνθέσεις, κάτι που ο εκτελεστής μιας δυτικής συμφωνικής ορχήστρας δεν μπορεί να το κάνει αφού πρέπει να μένει προσκολλημένος σε ό,τι είναι γραμμένο...

...Στον Αφροαμερικανό, η ελευθερία που υπάρχει στον αυτοσχεδιασμό είναι έμφυτη, κι έτσι θα περίμενε κανείς ότι το αποτέλεσμα στο οποίο οδηγούσε η ολοένα μειωνόμενη ανάγκη του μουσικού να παίζει πάνω σε μια προκαθορισμένη φόρμα, θα γινόταν αφορμή για πανηγυρισμούς...

...Αντίθετα, ήταν το σύνθημα για μια άνευ προηγουμένου επίθεση από το κριτικό κατεστημένο. Με μερικές αξιοσημείωτες εξαιρέσεις, οι κριτικοί επιτέθηκαν στις ασυνήθιστες κατευθύνσεις που είχε πάρει η μουσική. Δεν υπάρχει τίποτα το καινούργιο· αυτό συμβαίνει με την πρωτοπορία, κάθε τέχνης, οι καινοτόμοι συχνά να παρεξηγούνται σαν «αναρχικοί» ή «τσαρλατάνοι». Η διαφορά είναι ότι αυτή η μουσική βρισκόταν εκεί για είκοσι χρόνια και άνθρωποι που θα έπρεπε να την ξέρουν καλύτερα, δεν είχαν εξοικειωθεί ακόμα μαζί της...

...Ο σοβαρότερος λόγος που με οδήγησε να γράψω αυτό το βιβλίο είναι αυτή ακριβώς η αφοσίωση των μουσικών. Επιχειρεί να παρουσιάσει τους νέους μουσικούς, να περιγράψει ποιοι είναι και από πού έρχονται, επίσης εξηγεί γιατί μερικοί από αυτούς αναγκάζονται να

συμβιβαστούν και γιατί, παρά το γεγονός ότι είναι δύσκολο να ζήσεις με οποιοδήποτε τρόπο από την Νέα Μουσική, τόσοι πολλοί από αυτούς αρνούνται να το κάνουν...

...Πάνω απ' όλα, ελπίζω να δείξει ότι οι μουσικοί είναι άνθρωποι με σάρκα και οστά και όχι απλά ονόματα σε ένα κομμάτι βινύλιο, που παίζουν από την καρδιά τους για τον καθένα στην τιμή ενός δίσκου. «Όταν οι άνθρωποι πάνε ακούσουν την μουσική περιμένουν από τον τύπο να τους "συγκλονίσει", να τους "δονήσει"! Εντάξει δεν τους κατηγορώ, δώσαν τα λεφτά τους», λέει ο Noah Howard, άλλος ένας από τους νέους σαξοφωνίστες. «Αλλά δεν ξέρεις ποτέ από τι καταστάσεις περνάει ο τύπος. Έχω δει ανθρώπους να ανεβαίνουν στην σκηνή λίγο μετά αφού τους τηλεφώνησαν ότι ένας από τους γονείς τους πέθανε. Οι μουσικοί είναι άνθρωποι και νομίζω πως μερικές φορές οι άνθρωποι γίνονται άδικοι με το να μην τους το αναγνωρίζουν. Τους μεταχειρίζονται σαν τζουκ-μποξ· ρίξε τα λεφτά, άνοιξε το και μετά κλείστο»...

...«Η μουσική είναι η ισχυρότερη δύναμη που ξέρω. Είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να σε κάνει να κλάψεις, να γελάσεις, να είσαι ευτυχισμένος, να χορέψεις, να γαμήσεις, να παλέψεις. Μπορεί και κάνει περίεργα πράγματα στους ανθρώπους. Η μουσική είναι το μόνο γνήσιο πράγμα που έχει απομείνει αφού όλα τα άλλα είναι τόσο διεφθαρμένα, και το να είσαι ένας μαύρος μουσικός της τζαζ στην Αμερική είναι κάτι το ελάχιστο αποδοτικό. Είμαι πιο ευτυχισμένος όταν παίζω παρά όταν κάνω καταθέσεις στην τράπεζα, αν και μ' αρέσει να το κάνω κι αυτό. Όμως αυτά τα δύο δεν πάνε μαζί»
Dewey Redman

...Είναι γενικά αποδεκτό από τους γλωσσολόγους πως η λέξη «τζαζ» είναι Αφρικάνικη, όμως η ακριβής φυλετική της καταγωγή είναι άγνωστη. Μπορεί να προέρχεται από την Γουόλοφ, τη γλώσσα που μιλιέται από μερικούς παραλιακούς λαούς της Σενεγάλης, της Ζάμπια και της Γουινέας, λαούς που έδρασαν σαν έμποροι δούλων. Έχει παραπέρα προταθεί από τον J.L. Dillard, γνωστή αυθεντία στην ιστορία και τη χρήση των «μαύρων αγγλικών», ότι η Γουόλοφ χρησιμοποιούνταν και σε μυστική γλώσσα από ορισμένες κατώτερες φυλές, σαν αποτέλεσμα αυτής της αισχρής εμπορικής δραστηριότητας. Έτσι γίνεται ακόμα δύ-

σκολότερο να εντοπιστεί η ακριβής ρίζα της λέξης. Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι η λέξη δεν χρησιμοποιούνταν από τους ίδιους τους μουσικούς για να περιγράψει αυτό που έπαιζαν. Όπως φαίνεται από πρόσφατες πηγές, η λέξη χρησιμοποιούνταν στην αρχή του αιώνα στην Νέα Ορλεάνη ή στη Λουιζιάνα και σήμαινε στην καθημιλουμένη την σεξουαλική πράξη. Είναι λοιπόν φανερό ότι χρησιμοποιήθηκε από λευκούς για να περιγράψει την μουσική της μαύρης υποκοιτιούρας, ενός κόσμου με τον οποίο μπορούσαν να έχουν μόνο σεξουαλικές σχέσεις. Οι κοινωνικοί περιορισμοί που έκρυβε η ενοχοποίηση της λέξης, καθώς και η επίγνωση του «ποιων» τη μουσική προσδιόριζε, ήταν γνωστοί εδώ και τριάντα χρόνια στους μουσικούς που πρώτοι γύρεψαν να τη βγάλουν έξω από τα νάιτ-κλαμπ και να της δώσουν την αξιοπρέπεια της αίθουσας συναυλιών. Οι σημερινοί μουσικοί όμως, στην πλειοψηφία τους, αρνούνται την λέξη για τον ίδιο λόγο που αρνούνται να τους αποκαλούν «νέγρους». «Δεν είναι μια λέξη που φτιάξαμε εμείς οι ίδιοι, αλλά μια λέξη που μας είπαν την σημασία της» είπε ο Lee Morgan, ο χαρισματικός τρομπετίστας που σκοτώθηκε το 1972 σε ηλικία 33 χρονών...

...Η μαύρη μουσική δεν έμεινε ποτέ στάσιμη. Μια πιθανή εξήγηση αυτής της ανάγκης για διαρκή αλλαγή είναι το γεγονός ότι οι πρωταγωνιστές πάζονται να εφεύρουν νέες τεχνικές και συστήματα προκειμένου να κρατιούνται ένα βήμα μπροστά από τους λευκούς μιμητές και τους κωδικοποιούς. Πιθανότατα οι μουσικοί του παρελθόντος δεν ήταν προικισμένοι με μια οξυδερκή πολιτική συνειδητοποίηση (καθόλου περίεργο αν αναλογιστεί κανείς τη θέση τους μέσα στην κοινωνία). Ίσως είναι αλήθεια αν πει κανείς ότι μέχρις ότου ήρθε ο Charlie Parker κανείς από αυτούς δεν αναφέρθηκε στη μουσική του σαν σε τέχνη, όμως τις δεκαετίες του '60 και '70 ο νέος άνεμος που συνεπήρε τους μαύρους μουσικούς είχε κίνητρο τόσο τις εθνικιστικές τους πεποιθήσεις όσο και τον πόθο να παίξουν κάτι νέο. Όπως έγραψε ο Leroi Jones «το να διαλέξεις να παίξεις την Νέα Μουσική είχε μια ιδιαίτερη πολιτική σημασία: οι μαύροι μουσικοί που γνωρίζουν τις Ευρωπαϊκές κλίμακες (όπως και την Ευρωπαϊκή σκέψη) δεν τις θέλουν πια, αν είναι απλά για να θεωρούνται μοντέρνοι»...

...«Η μουσική, οποιαδήποτε, διαμορφώνεται από ένα πλήθος πράγματα που δεν είναι μουσικά. Είναι μια στάση, μια τάξη συμβόλων ενός τρόπου ζωής, είτε το συνειδητοποιείς είτε όχι... Και βέβαια αντανακλά, όπως είναι φυσικό, την κοινωνικο-οικονομική θέση και την παιδεία του μουσικού. Για αυτό μόνο οι νλίθιοι δεν πιστεύουν ότι παίζω τζαζ»
Cecil Taylor

...Σε συζητήσεις σχετικά με τον τρόπο ζωής του πανίστα αναφέρεται συχνά η ενασχόληση του με το χορό. Έλεγε συχνά πως αν δεν έπαιζε πιάνο θα ήταν χορευτής. «Προσπαθώ να αναπαράγω στο πιάνο τα πηδήματα που κάνει ένας χορευτής στο χώρο». Όταν ο Cyrille πρωτάρχισε τις πρόβες μαζί του, ο Taylor του ζήτησε να ορίσει την αντίληψη του για τον ρυθμό. «Νομίζω πως πάτησα το κουμπί του όταν είπα πως σκέφτομαι το ρυθμό στα πλαίσια του

χορού. Εκείνο τον καιρό ασχολιόμουν με το να μαθαίνω να παίζω για χορευτές. Έπαιζα σε μαθήματα μοντέρνου χορού και εκεί ήταν τότε το μυαλό μου. Έτσι, ως ένα βαθμό, αυτό που είπα ήταν το πρώτο πράγμα που βρέθηκε στο στόμα μου. Και ήταν η αλήθεια, γιατί εκείνο τον καιρό έφτιαχνα διάφορα σχήματα σε σχέση μ' αυτό που πίστευα, ή είχα δει, ότι μπορεί να κάνει το σώμα»...

...Ωστόσο, η τεχνική και το ταλέντο δεν ταυτίζονται απαραίτητα, όπως παρατηρεί αμέσως ο ίδιος ο Taylor.

«Όποιος έχει την επιθυμία και τα οικονομικά μέσα για να ικανοποιήσει αυτή την επιθυμία, μπορεί να κατακτήσει την τεχνική», έχει πει, «και οι τεχνικές της κλασικής μουσικής είναι δεδομένες. Αλλάζουν κάθε πενήντα χρόνια ή κάτι τέτοιο. Αυτό που κάνει την τζαζ ενδιαφέρουσα είναι ότι καθένας αποτελεί τη δική του σχολή. Αν θέλει να είναι πειστικός μαθαίνει και για τις άλλες σχολές, μα το νόημα βρίσκεται στο ότι πρέπει να έχει αυτό το κάτι ξεχωριστό»...

...Ο σαξοφωνίστας είχε διαρκώς να παλέψει ενάντια στο γεγονός ότι η Δύση δεν αφήνει τους δημιουργικούς ανθρώπους να ζήσουν ανεπηρέαστοι από τις κριτικές των άλλων. Όπως λέει ο ίδιος: «Το κοινό δεν ενδιαφέρεται για το αν έχεις λεφτά ή δεν έχεις. Το μόνο που τους νοιάζει είναι αν τους αρέσεις ή όχι. Έχω τεράστιο πρόβλημα με τα πρόσωπα που είναι στο χέρι τους να μου επιτρέψουν ή να μου απαγορεύσουν να λειτουργήσω. Μερικοί τους ονομάζουν “οι μεσάζοντες”, άλλοι τους λένε “οι λευκοί” και άλλοι “ο κόσμος της τέχνης” – έχουνε πολλά ονόματα γι' αυτούς, αλλά το γεγονός παραμένει πως πρέπει να προσαρμοστείς σ' αυτό που σου ζητάνε. Και το πρώτο πράγμα που σου ζητάνε είναι να νιώθεις ανασφάλεια, όχι για να γίνεις πιο αποδοτικός, αλλά για να πειστούν οι ίδιοι πως ό,τι κάνεις το κάνεις για τα λεφτά, πως δεν είσαι καλλιτέχνης και πως το μόνο που ζητάς είναι να γίνεις σαν κι αυτούς».

Ό,τι κι αν συμβεί με τα οικονομικά του Coleman ο ίδιος δεν θα πάψει να πιστεύει ότι προορισμός του είναι να κάνει δημιουργική μουσική. «Πάντα προσπαθώ να φέρω κάτι στον ακροατή που δεν χρειάζεται να το ξέρει εκ των προτέρων αλλά είναι σπουδαίο για αυτόν», λέει. «Αυτό προσπαθώ να κάνω και πότε-πότε τα καταφέρνω. Νομίζω πως αυτός είναι ο καλύτερος δρόμος για να φτάσεις στην άμεση τέχνη – αν υπάρχει τέτοιο πράγμα»...

...Ο Anthony Braxton που εισήγαγε νέα όργανα σαν το κόντρα-μπάσο κλαρινέτο, πιστεύει πως τα σύγχρονα όργανα δεν έχουν φτιαχτεί ακόμα. «Στην επόμενη φάση της μουσικής οι μουσικοί θα φτιάχνουν μόνοι τους τα δικά τους όργανα», λέει. «Αυτά τα όργανα που αναπτύχθηκαν για τώρα ανταποκρίνονται στο σύστημα για το οποίο σχεδιάστηκαν. Η μουσική στο μέλλον, το μόνο που θα έχει να κάνει για το τωρινό σύστημα θα είναι να το αναγνωρίσει. Δεν μας χρειάζονται πια νότες. Δεν ψάχνω για όργανα με δεδομένα διαστήματα. Θέλω όργανα με στρόβιλους ήχου»...

...Συνολικά οι μουσικοί του Σικάγου έδειξαν μεγαλύτερη φαντασία από τους ανατολικούς. Πάντα υπήρχε θέση για το κιούμπορ και κυρίως ήξεραν τα πάντα για την εφευρετική χρησιμοποίηση της σιωπής. Η μουσική της Νέας Υόρκης εκείνη την εποχή ήταν δυναμίτης, αλλά υπήρχε μια απελπισία που αντικατόπτριζε το ρυθμό ζωής σε αυτήν την πόλη. Φαίνεται ότι στο Σικάγο οι μουσικοί είχαν τον καιρό να καθίσουν να σκε-

Eric Dolphy

Bea και Sam Rivers

Ο Milford Graves στην Έβδομη Λεωφόρο του Χάρλεμ

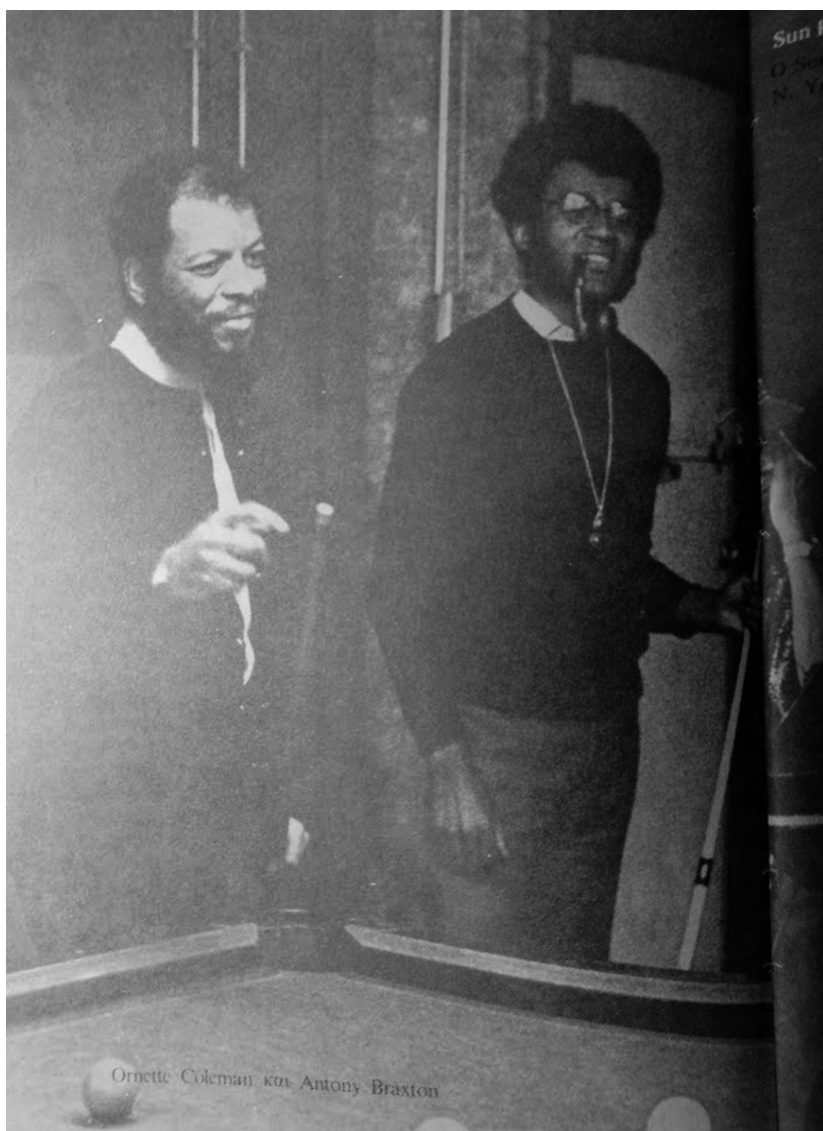

φτούν. Η δομή της μουσικής αντανακλά και την αρχιτεκτονική δομή των πόλεων. Η Νέα Υόρκη χτισμένη πυκνά, άτακτα και αποπνικτικά, ενώ το Σικάγο με τους ακάλυπτους χώρους του που επιτρέπουν στα κτίρια να αναπνέουν...

...Κανένας δεν κατηγορεί το μουσικό που οι ορίζοντές του περιορίζονται στην μουσική των άλλων, αλλά για κείνον που κάνει αυτοσχεδιαζόμενη μουσική το να αναγκάζει τον εαυτό του να παίζει αυτά που έχει γράψει κάποιος άλλος έρχεται σε αντίθεση με την τέχνη. Όταν κάποιος αρνείται να παίξει εμπορική μουσική ουσιαστικά υπογράφει την θανατική του καταδίκη, εκτός αν έχει μια πρόσθετη πηγή χρημάτων. Οι οικονομικές πιέσεις είναι τόσο ισχυρές σε μια πόλη σαν την Νέα Υόρκη, που κάθε καλός μουσικός ικανός να βρει δουλειά στα στούντιο ηχογραφήσεων τείνει να μείνει εκεί, ακόμα και αν η αρχική του πρόθεση ήταν να δουλέψει μόνο τόσο, ώστε να μαζέψει κάποια χρήματα. Λίγοι απ' αυτούς επιστρέφουν στην ιδέα να δημιουργήσουν κάτι προσωπικό όταν έχουν συνηθίσει σε ένα κανονικό μισθό...

...Οι άνθρωποι του δρόμου έβλεπαν τους μουσικούς με σεβασμό, ένα προνόμιο που απολάμβαναν και οι άλλοι ήρωες του γκέτο: νταβατζήδες, καρτοπαίκτες, συμμορίτες, επιβήτορες και ιεροκήρυκες του δρόμου. Αντίθετα οι άνθρωποι που δούλευαν σκληρά αντιμετώπιζαν διακρίσεις. Ο σαξοφωνίστας Jimmy Lyons ήταν σεβαστός ανάμεσα στους ανθρώπους του δρόμου, που πίστευαν πως επειδή ήταν μουσικός θα έπρεπε να είναι τοξικομανής και του πρόσφεραν ναρκωτικά όποτε τον έβλεπαν με το πνευστό του. Έπρεπε να προσποιηθεί ότι ήταν προκειμένου να διατηρήσει τον σεβασμό τους. Άσχετα από αυτό, η μάνα του ήξερε από πρώτο χέρι περιπτώσεις διάσημων μουσικών που ήταν πάμφτωχοι. Έτσι, παρ' όλο που αυτή του αγόρασε το πρώτο του όργανο, προσπάθησε να τον αποτρέψει από το να διαλέξει την μουσική σαν επάγγελμα. «Έβλεπε τον Bud Powell, ας πούμε, από τη μια να παίζει όπως έπαιζε κι από την άλλη να μην έχει τίποτε. Τα ρούχα του ήταν σωστά κουρέλια –τα φόραγε και στον ύπνο του- και, όσο όμορφα και αν έπαιζε, η μάνα μου έλεγε, πως είναι έγκλημα να γίνω μουσικός»...

...Κάποτε ο Byard Lancaster μοίραζε το ρόλο του ανάμεσα στην Ευρώπη και την Αμερική για να μπορέσει να ζήσει. Στην πατρίδα του τη Φιλαδέλφεια, που δουλεύει τώρα, το ταλέντο του εκδηλώνεται και αυτό με ένα διχασμένο τρόπο. Από τη μια μοιάζει ένα πνευματικά εκλεπτυσμένο είδος ελεύθερης μουσικής με το γκρουπ που διευθύνει παρέα με τον ντράμερ J.R. Mitchell – παίζει μαζί του από τότε που ήταν δεκατεσσάρων χρονών – και από την άλλη κάτι αισθητά πιο εμπορικό με τους Sounds of Liberation, ένα σεπτέτο που διευθύνει ο βιμπραφωνίστας Khan Jamal. Δεν είναι τυχαίο ότι με αυτούς τους τελευταίους εξασφαλίζει τακτικά δουλειά. Από το 1965 δούλεψε με τον Sunny Murray. Όπως λέει: «Σε όποια πόλη και να πας υπάρχει κάποιος που είναι ο πρώτος τζαζ μουσικός κι ένας άλλος που είναι το πρώτο βιολί. Υπάρχουν κι άλλες κατηγορίες. Αυτός που βγάζει περισσότερα λεφτά παίζοντας στην πόλη του και αυτός που βγάζει περισσότερα στις περιοδείες. Νομίζω πως είναι σαν τον Μπετόβεν και τον Μπαχ – ο ένας ταξίδευε, ο άλλος έμενε σπίτι, ο ένας είχε παιδιά ο άλλος όχι. Αν δεις την ιστορία της μουσικής θα αρχίσεις να καταλαβαίνεις πως δεν υπάρχουν σταρ. Είναι όπως λέει ο Sly Stone – “όλοι είναι σταρ”. Ο καθένας έχει κάτι να κάνει, κι όταν βρει ποιο είναι αυτό, αναπτύσσει μια προσωπική τεχνική και βγαίνει με τη μουσική του. Η αποστολή μερικών είναι να μείνουν στην κοινότητα για να διδάξουν τους νέους πολεμιστές. Αν έφευγαν όλοι οι πολεμιστές από το χωριό, τα νέα παιδιά δεν θα είχαν από ποιον να πάρουν παράδειγμα»...

...Παρενθετικά πρέπει να παρατηρηθεί ότι το Ισλάμ στάθηκε πολύτιμος βοηθός για πολλούς μαύρους, ανάμεσα τους και μουσικοί, που ήταν εξαρτημένοι από ναρκωτικά ή αλκοόλ, αν και υπήρξαν και οι περιπτώσεις που κάποιοι υπερροθόδοξοι σταμάτησαν ακόμα και να παίζουν. Πάντως όταν ένας μαύρος αμερικάνος αλλάζει το όνομα του δεν είναι σίγουρο ασπάζεται το δόγμα. Οι πολιτιστικοί εθνικιστές διάλεξαν εθνικιστικά ονόματα – συνήθως παρμένα από την αραβογενή Σουαχίλι, γλώσσα της Ανατολικής Αφρικής – για προφανείς λόγους. Ο Maurice McIntyre για παράδειγμα ένωσε πως με τον καιρό έφτασε σε ένα υψηλότερο επίπεδο συνειδητότητας, και για αυτό ονομάστηκε Kalaparusha Ahra Difa. Ο Norris Jones πήρε τα συνθετικά του ονόματος που είχε «σαν σκλάβος» και έκανε το όνομα του Sirone. «Εκτιμώ το Ισλάμ, όπως και όλες τις θρησκείες, αλλά δεν νομίζω πως θα μπορούσα αυτήν την

στιγμή να είμαι ένας ειλικρινής μουσουλμάνος. Παρ' όλα αυτά κατάλαβα ότι μέσα μου υπήρχε και κάτι άλλο πέρα από τον Norris Jones»...

...Οι φυλετικοί δεσμοί είναι ισχυρότεροι ανάμεσα στους μουσικούς σε σχέση με άλλες ανάλογες ομάδες μαύρων, παρά τον παράγοντα χρήμα, που είναι το κυρίαρχο όπλο στο παιχνίδι του «διαίρει και βασίλευε». Παρ' όλα αυτά, ο Leroy Jenkins αναγκάστηκε να αναθεωρήσει τις απόψεις του όταν έφτασε στην Νέα Υόρκη. Προερχόταν από μια καλά οργανωμένη μαύρη κοινότητα στο Σικάγο, όπου η Μαύρη Δύναμη γινόταν παντού αισθητή, αλλά η Νέα Υόρκη ήταν κάτι τελείως διαφορετικό. Όπως και οι περισσότεροι μαύροι μουσικοί που δεν είχαν εκεί συγγενείς ή φίλους, τράβηξε κατά το Γκρήνουιτς Βίλλιτζ, όπου ανακάλυψε πως οι γείτονες του ήταν στην πλειοψηφία τους λευκοί. «Δεν είχα εγκαταλείψει τον αγώνα των Μαύρων – ίσα ίσα συμμετείχα ενεργά – αλλά με τον καιρό ανακάλυψα έναν σωρό πράγματα για τους μαύρους γνώρισα. Δεν κάνανε τίποτα από αυτά που λέγανε»....

...Ο Baby Dodds, που θεωρείται ο πρώτος ντράμερ με επιρροή στους μεταγενέστερους, αποκαλούσε τον ντράμερ διευθυντή της μπάντας. Ο Roger Blank, νέος ντράμερ και συνεργάτης κάποτε του Sun Ra, τον παρομοίαζε με άμαξα: «Έχει τέσσερα άλογα κι ένα μαστίγιο. Ελέγχει την ταχύτητα των αλόγων – ως ένα σημείο. Δεν είναι ο αρχηγός αλλά έχει την δυνατότητα να αλλάξει το ρυθμό». Ωστόσο οι λευκοί κριτικοί, καθώς προέρχονται από μια κουλτούρα που της λείπουν τα κρουστά, δυσκολευτήκαν να συνηθίσουν τα τύμπανα. Δίδαξαν τους ακροατές – και πολλές φορές επηρέασαν και τους ίδιους τους μουσικούς να αγνοήσουν συστηματικά το γεγονός ότι ο ντράμερ είναι το μόνο μέλος, οποιουδήποτε συνόλου μουσικών, που μπορεί να υπαγορεύσει το σύνθημα για παράδειγμα. Για αυτό και μόνο ο ντράμερ δεν θα έπρεπε να κρίνεται από το τι κάνει από μόνος του σαν στυλίστας – αν για παράδειγμα παίζει με ένα συγκεκριμένο τρόπο – αλλά και από το πόσο συνεισφέρει στην μπάντα, παίζοντας μαζί με τους άλλους μουσικούς»...

...Ο μύθος της σεξουαλικότητας των μαύρων αξιοποιήθηκε συχνά από τους μουσικούς, που λόγω της δουλειάς τους έρχονταν συχνά σε επαφή με λευκές γυναίκες: το εκμεταλλεύτηκαν και για οικονομικά και για σεξουαλικά οφέλη...

...Αλλά όπως οι γυναίκες συνειδητοποίησαν πόσο τρωτές γίνονταν όσο άφηναν να τις βλέπουν σαν «ερωτικά αντικείμενα», έτσι και ο μαύρος άντρας ανακαλύπτει τώρα πόσο χαμένος βγαίνει με το να χρησιμοποιεί το σεξ σαν το μόνο διαπραγματευτικό του όπλο στο παιχνίδι της επιβίωσης. «Νομίζω ότι οι μουσικοί έχουν πρόβλημα» λέει μια γυναίκα. «Είναι πραγματικά αντικείμενα – όσο οι μαύροι άντρες θεωρούνται αντικείμενα, τόσο τείνουν να επιβεβαιώσουν αυτή την αντίληψη. Ξέρεις, ο μαύρος επιβήτορας. Είναι ένα κομμάτι της ιστορίας τους, ένας τρόπος να τα βγάζουνε πέρα, και στην πραγματικότητα δεν έχουν ακόμα παραιτηθεί από αυτό»...

...Η σχέση ανάμεσα σε ένα μαύρο και μια λευκή είναι φυσικά κάτι το ιδιαίτερο. Μια γυναίκα που το έζησε το συσχετίζει με την εμπειρία της ανάπτυξης του φεμινιστικού κινήματος «Η λευκή Αμερικανίδα με το μαύρο μουσικό αγνοεί τη λογική του λευκού ανθρώπου. Παίρνει πιο πολλά από την εμπειρία των μαύρων, από όσα από κείνη των λευκών. Όταν ανοίξεις τα μάτια σου στην εμπειρία των μαύρων δεν θα

μπορέσεις πα να την ξανακλείσεις. Βλέπεις τα πράγματα από την μαύρη σκοπιά». Για την αποξενωμένη γυναίκα ενός άλλου μουσικού όμως, στην όλη υπόθεση υπάρχει κι ένα μεγάλο ποσοστό απογοήτευσης και πόνου. «*Νομίζω πως πληρώνω εγώ για ό,τι άσχημο νιώθει για τους λευκούς και πιστεύω πως με χρησιμοποιεί για αυτό. Ξέρω ότι συμβολίζω πολλά για αυτόν, όχι σαν πρόσωπο, αλλά σαν λευκή γυναίκα. Ένα από τα πράγματα που συζητάμε είναι κατά πόσο θα έπρεπε να είναι με μια μαύρη γυναίκα. Νομίζω πως αυτό είναι που ζητάει*»...

...Η γυναίκα –λευκή ή μαύρη– που δεν μπόρεσε να αντέξει τις ιδιαιτερότητες του κάθε ενοχλημένου καλλιτέχνη, ή και την ίδια την κατάσταση που αντιμετωπίζει ο μαύρος μουσικός στην Αμερική, καταλήγει μεν στην κοινότητα των μουσικών, αλλά ποτέ δεν γίνεται δεκτή σαν μέλος της. «*Στην καλύτερη περίπτωση*» λέει μια γυναίκα που παράτησε τον παρνοϊκό άντρα της για να μην τρελαθεί η ίδια, «*η σχέση μιας λευκής με ένα μαύρο μουσικό της δίνει την δυνατότητα να μείνει όσο αντέξει. Αν κάνει πίσω παύει να υπάρχει για τους Αδελφούς. Αν ναι, την αγαπάνε και την αναγνωρίζουν, αλλά όλα αυτά σε σχέση με τον μουσικό "της", όχι μόνη της*»...

...Το καλοκαίρι του '72 μπορούσες να δεις μια αφίσα του γυναικείου κινήματος κρεμασμένη στον τοίχο του σπιτιού ενός άντρα ντράμερ. Ίσως να μην ήταν κάτι το αντιπροσωπευτικό, αλλά τουλάχιστον αποτελούσε ένδειξη για την αλλαγή που ξεκινούσε στους κόλπους της Μαύρης δημιουργικής μουσικής. Το γυναικείο κίνημα είχε ήδη αλώσει το φαλλικό οχυρό του λευκού (και μαύρου) ροκ, ενώ στην τζαζ αρχίζουν να επικρατούν ανάλογα ήθη, απόψεις και αξίες...

...Στο μεγαλύτερο μέρος της Μαύρης μουσικής κυριαρχεί η εικόνα του επιθετικού εκτελεστή – «*Φυσώντας το αρσενικό ραβδί κι αποφεύγοντας τα αδελφίστικα κόλπα*», να πως βλέπει ο ποιητής Ted Joans το μουσικό – και αυτό είναι φυσικό να μεταφέρεται και στις προσωπικές σχέσεις. Έτσι, εκτός από λίγες εξαιρέσεις, ο κόσμος της τζαζ στάθηκε απόρρητος για τις γυναίκες. Δεν είναι υπερβολή να ειπωθεί ότι οι άντρες μουσικοί αποθαρρύνουν συστηματικά τις γυναίκες συναδέλφους τους. Για παράδειγμα, τον πρώτο καιρό της Νέας Μουσικής κάποιος νεαρός σαξοφωνίστας έκανε πρόβες με μια λευκή τσελίστρια. «*Όταν μαθεύτηκε ότι έπαιζα με γυναίκα οι μάγκες πέσανε κυριολεκτικά πάνω μου*» λέει ο ίδιος. «*Μου λέγανε: Μα τι στο διάβολο παίζεις με μια γυναίκα – και μάλιστα με λευκή σκύλα!*». Όταν όμως ακούσανε τη μουσική αλλάξαν γνώμη και όσοι παίζανε έγχορδα ρωτούσανε που μένει για να τους κάνει μαθήματα. Είμαστε όλοι ντυμένοι με κείνα τα μυστήρια ρούχα κι αυτή ήρθε με ένα φόρεμα του '40, με ψηλά τακούνια, φουντωτό χτένισμα και κραγιόν. Έπαιζε όμως τρελά πράγματα στο τσέλο» συνεχίζει. «*Μετά από αυτό όλοι θέλανε να παίξουν μαζί της*». Ωστόσο, οι περισσότερες γυναίκες που τολμούν να εισχωρήσουν στον απαγορευμένο κύκλο των μουσικών – λευκών ή μαύρων – συναντούν πάνω-κάτω την ίδια στάση...

...Ο Andrew Cyrille είναι περήφανος που μπορούσε να ζήσει μόνο από την μουσική. Αναγνωρίζει πως κάτι τέτοιο απαιτεί αυτοοργάνωση – «*κρατάω το κεφάλι μου ίσιο και διαλέγω το καθαρό και στενό μονοπάτι*» - όπως αναγνωρίζει ότι οι μαύροι πρέπει να φροντίσουν συλλογικά για την κουλτούρα τους, γιατί οι λευκοί πάντα με τους λευκούς θα πηγαίνουνε...

...Ρίχνει το φταίξιμο σε όλη την μαύρη κοινότητα κι όχι μόνο στους μουσικούς. Μια λύση θα ήταν η κοινότητα να φροντίζει για τους καλλιτέχνες που γεννάει, βοηθώντας τους να εκφραστούν και να εξασφαλίσουν μια ζωή με αξιοπρέπεια. «*Είμαστε ακόμα στο στάδιο που οι μαύροι παράγουν και οι λευκοί συσκευάζουν. Είμαστε πάνω-κάτω μια ράτσα υπαλλήλων των καταναλωτών. Τώρα που υπάρχει στροφή προς την εκπαίδευση ίσως ετούτη η γενιά σκεφτεί και τις επιχειρήσεις. Ίσως σκεφτούν να φτιάξουν συλλογικά καταστήματα δίσκων ή και να παράγουν δίσκους. Το ίδιο γίνεται και με τους συγγραφείς – έχουμε συγγραφείς αλλά δεν έχουμε μαύρους εκδοτικούς οίκους. Δεν υπάρχουν ούτε μαύροι που να πουλάνε όργανα. Σοβαρά μιλάω*»...

...Αφού οι δισκογραφικές εταιρείες αγνόησαν τη Νέα Μαύρη Μουσική, και τα μέσα ενημέρωσης, συμπεριλαμβανομένης και

μιας μερίδας του λεγόμενου τζαζ τύπου, έκαναν ότι μπορούσαν για να την αγνοήσουν, οι μουσικοί κατάλαβαν ότι για να υπάρξει μέλλον θα έπρεπε να γίνουν κάτι παραπάνω από καλλιτέχνες. Κατά πάσα πιθανότητα αυτό το μέλλον ανήκει στα προγράμματα αυτοϋποστήριξης και στις ατομικές και συλλογικές δραστηριότητες, που τώρα πα ενισχύονται κι απ' έξω με τη μορφή επιχορηγήσεων. Σε μεγάλο βαθμό επαφίεται στην υποστήριξη της ίδιας της Μαύρης κοινότητας. Ενώ η αλήθεια είναι ότι στα Χάρλεμ της Αμερικής δεν υπήρχε αρχικά μεγάλη προθυμία να βοηθηθεί η πειραματική μουσική, οι ηγέτες της κοινότητας έχουν βάλει μπροστά επιμορφωτικά σχέδια σε επίπεδο φυτωρίου δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην αποδοχή της πολιτιστικής κληρονομιάς...

...Είναι προφανώς αυτή η μουσική, και οι συνθήκες που την γέννησαν, που κάνει τον Mustafa Abdul Rahim να μετακινείται ανάμεσα στην Νέα Υόρκη και στο Κλήβελαντ, όπου ζει η οικογένεια του, να κοιμάται στο πάτωμα και να μένει νηστικός για να παίξει. Κάποτε ζούσε άνετα δουλεύοντας σαν ντίσκ-τζόκεϋ, αλλά τώρα πήγε πιο πέρα. Ένωσε ότι είχε φτιαχτεί για να παίξει την λεγόμενη «Νέα Μουσική» «*Η μουσική με έφερε σε ανώτερο επίπεδο συνειδητότητας*» λέει. «*Και αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα σε εκείνην και το "Σε αγαπάω μωρό μου, άσε με να στο κάνω"*» (Αναφέρεται στα κλισέ των σύγχρονων λαϊκών τραγουδιών.)...

...Αφήνεται στο Mc Coy Tyner, ένα πραγματικά πνευματικό άνθρωπο, να προσπαθήσει να ερμηνεύσει αυτή την αφοσίωση: «*Το κοινό παρασύρεται από πολλά διαφορετικά πράγματα. Πείθονται για ένα σωρό καταστάσεις σχετικά με τους μουσικούς χωρίς να καταλαβαίνουν τι σημαίνει μουσική. Δεν είναι προσωπική υπόθεση, έχει πολλά να πει. Η μουσική δεν είναι παιχνίδι – είναι τόσο σοβαρή όσο η ζωή σου!*».

...οι πρώτες πέτρες

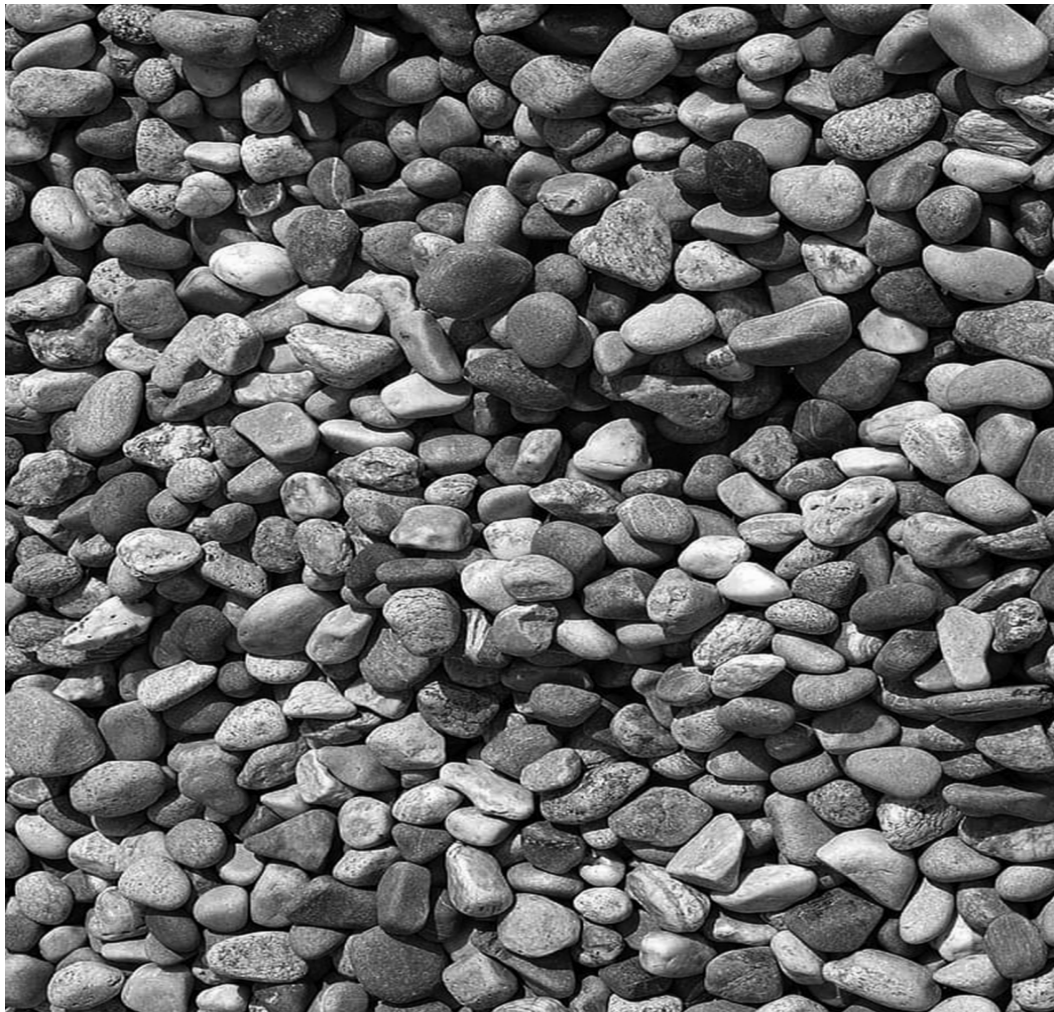
Ξυπνούσαμε με αυτή την αίσθηση της δροσερής άπλας του πρωινού. Η μέρα ξεκινούσε, ο ήλιος ήταν πίσω και έδινε την εντύπωση ότι όλα μπορούν να αρχίσουν απ' την αρχή. Γρήγορα γρήγορα να βάλεις την χθεσινή φόρμα, τις ίδιες κάλτσες την ίδια μπλούζα και προσπερνώντας το μπάνιο χωρίς καμία στάση βουτάς την φέτα το ψωμί και σβέλτα έξω. Σαν να μην σε χωράει ο τόπος, σαν το ταβάνι και οι τοίχοι να ήταν το λαγούμι και μια μέρα να έρθει η άνοιξη. Και ερχόταν, γι' αυτό και τόση βιασύνη. Τόση μούχλα από φθινόπωρο και χειμώνα, που μαράζωσε το δέρμα μας.

Έτσι ο πρώτος που έβγαινε και περιφερόταν άσκοπα μέχρι να σκάσει ο επόμενος, πάντα κάτι ανακάλυπτε, κάποια νέα γωνίτσα στο σαραζανέτ με κάποιο μυστηριώδες υπόλειμμα που ύστερα θα γινόταν αντικείμενο βαθιάς έρευνας και αναζήτησης της αλήθειας. Μια τζούρα αγιόκλημα, δυο τρεις και μετά πέτρες...στο ποτάμι.

Η αναζήτηση αρχικά δεν είχε καθόλου στόχο την πέτρα, ούτε την οριακά βαρετή ρίψη πετρών στο ποτάμι. Στην αρχή είχε τον χαρακτήρα του ήρεμου αναστοχασμού που έριχνε το μάτι εδώ κι εκεί σε μικρές λεπτομέρειες που άλλες φορές έφτιαχναν μια ολόκληρη ιστορία και άλλες φορές τις προσπερνούσες χωρίς να αποσπά τις σκέψεις. Με τούτα και με κείνα, όταν κουραζόσουν να καταλήξεις σε συμπεράσματα σε εκείνες τις τόσο καώδης προεφηβικές σκέψεις, βούταγες μια πέτρα και την πέταγες. Και πάντα ήξερες ότι αυτό το τόσο κοινό, χιλιοπαιγμένο συνήθειο είναι αυτό που στο τέλος επιλέγεις να κάνεις, όχι μια, ούτε δυο φορές, αρκετή ώρα. Τόση που πια ο ήλιος να έχει φτάσει να σου καίει το κεφάλι.

Και κάπου εκεί αρχίζει να μαζεύεται και η τσετία, ακούς από πίσω σου λαχανιασμένα...

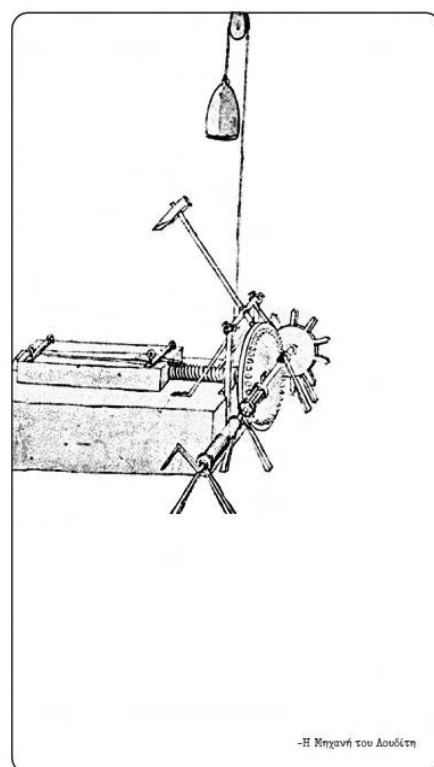
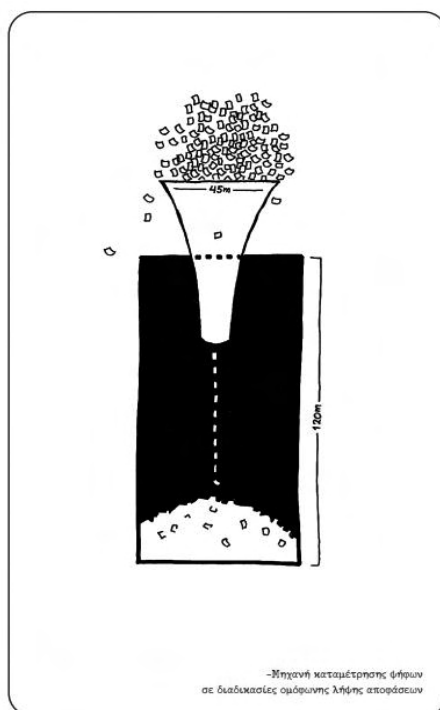
- έλα ρε, που είσαι..;

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

μερικές φορές
μου φαίνεται
ότι ακόμη κι αν λείπαμε όλοι
η συνέλευση θα γινόταν

από μόνη της

είμαι ο ανθός
της ελληνικής πεδιάδας
ο γνωστός

ευδοκιμώ
σε φόβους μανάδων
κατάρεις παπάδων
κήπους εμπριμέ στους τόνους του μαύρου
συνθήματα διάφανα σε διάφορα χρώματα
κι απ'όλα τα χρώματα
αν με ρωτάτε
προτιμώ τα συντρίμια γραφείων
φασιστικών οργανώσεων

ο βλαστός μου αντέχει τα πάντα
εκτός απ' τη μόνωση

ίσως γι' αυτό με βλέπετε
να κυκλοφορώ συχνά
στην οικονομική συσκευασία
των διακοσίων

LOCUS DELICTI: MELQUNADES

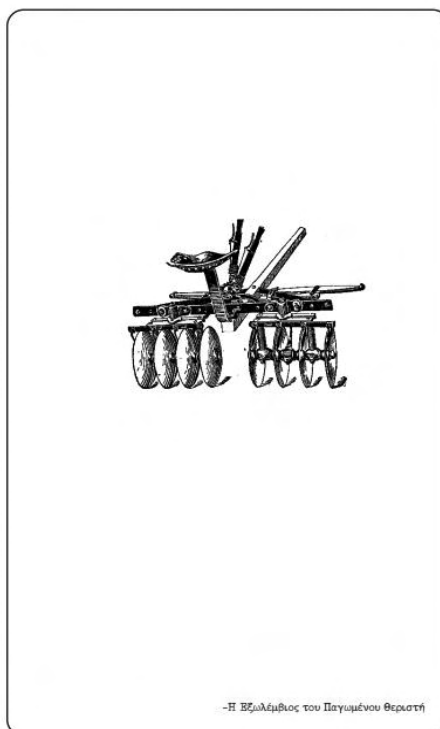
στο καφέ που βρεθήκαμε χθές
τώρα μαζεύτηκαν πολλοί περαστικοί
σταμάτησα κι εγώ με τους ρεπόρτερς
ν' ακούσω για ένα έγκλημα απεχθές

POLICE LINE - DO NOT CROSS
ένα όργανο με άσπρη κιμωλία
σκιτσάρει ένα περίγραμμα οικείο
κι ένας νεαρός υπαστυνόμος
δέκατη τρίτη επιλογή
την είχε βάλει τη σχολή
στο μηχανογραφικό του

-Περάστε πίσω κύριε
δεν υπάρχει τίποτε να δείτε

-Κάνε στην άκρη ρε καριόλη
που θα μου πεις εμένα αν υπάρχει

εγώ
είμαι το πτώμα

ΦΕΡΤΑΪ ΥΛΙΚΑ

περιοδική έκδοση από
τους Γιώργο Timetrar,
ΘαλερόΚ και
ΑντίστροφοΑ

για επαφή:
fertaylika@gmail.com